

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!
ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

MARXISTISK-LENINISTISK
ARBEIDERAVIS

KR.1

NR.1 1969

NYE LØNNSYSTEMER SPLITTER ARBEIDERNE

I et oppslag i Arbeiderbladet 17. desember 1968 blir et nytt lønssystem annonsert ved NEBB. Det skal innføres i løpet av dette året. Klubbformannen ved NEBB, Arne Rognerud, sier: "Det nye systemet som en har arbeidet med i innpå to år, er basert på arbeids- og personvurderinger. Som grunnlag for systemet har en hentet ideer fra Sverige, men særlig personvurderingen er kommet inn i bildet på NEBB for å rette opp de skjevheter som det svenske systemet hadde. Vi legger vekt på tre faktorer i personvurderingen: Utdanning, praksis og ansiennitet. Forordningsutvalget, som har hatt fullmakt til å forhandle med ledelsen om saken, mener at vi vil kunne få et mer rettferdig lønssystem gjennom det nye som er på trap-pene. En vil bli lønnet etter innsats."

Arbeids- og personvurderingssystemene ble først utviklet i det land der monopolkapitalismen har nådd sitt høyeste stadium, nemlig i USA, der de i dag er fullstendig utbredt. I løpet av de siste 20 årene har de imidlertid vunnet sterkt innpass også i Vest-Europa. Ett av de land som er kommet lengst i denne utvikling er Sverige.

I Norge har arbeidsvurdering hittil ikke vært nytt i noen særlig grad. Imidlertid er vi akkurat nå inne i en periode da arbeidsvurdering og poengsystemer er i ferd med å bli innført i en rekke større bedrifter. Hvem er det så som tar initiativet til og ønsker å få dette innført? Ikke arbeiderne. De som presser på for å få dette er arbeidsgiverne. Og byråkratlikken på toppen av LO er selvsagt også her samarbeidsvillig.

Allerede 27. november 1956 gjorde LO's sekretariat følgende vedtak: "AFL oppnevner et spesielt utvalg med mandat å undersøke om de nåværende lønssystemer er i pakt med utviklingen, herunder eventuell innføring av nye systemer bygd på arbeidsvurderingsprinsippet." Dette utvalget la fram sin innstilling i mai 1958. Året etter ble den behandlet i sekretariatet og straks godkjent av representantskapet. Samtidig med dette gikk LO i forhandlinger med NAF om en avtale som endte med et enstemmig forslag fra forhandlerne: "Rammeavtale om systematisk arbeidsvurdering som grunnlag for fastsettelse av differensierte lønninger." I denne rammeavtalen heter det:

"I. NAF og LO er enige om at lønssystemer basert på arbeidsvurdering innføres i den enkelte bedrift eller bransje der hvor partene ønsker det. Videre:

"Et lønssystem basert på arbeidsvurdering bygger på:

1. En arbeidsbeskrivelse av de jobber som skal plasseres i systemet.
2. En avtale om hvilke faktorer som skal nyttes - hvilke poengverdier som skal tilknyttes den enkelte faktor.
3. En systematisk komitévurdering av de enkelte jobber for plassering i systemet.
4. Overføring av vurderingsresultatet til lønnsklasser."

I LO's og NAF's opplysningsskrifter heter det så vakkert at arbeidsvurdering er en systematisk, vitenskapelig måte å foreta en vurdering av de enkelte jobber på. "I dag blir dette i alt for stor grad foretatt etter simpelt skiperskjønn," heter det. Nå skal arbeidsplassene vitenskapelig studeres, hver av disse får sin poengverdi og arbeiderne får sin lønn deretter. Og da må ingen klage, for da er lønnene fordelt "Vitenskapelig" rettferdig.

Det første som skjer ved en arbeidsvurdering er en arbeidsbeskrivelse. I Rammeavtalen heter det om denne: "Arbeidsbeskrivelsen utarbeides av bedriftsledelsen i samarbeid med den arbeider det gjelder eller en representant for gruppen." I praksis betyr dette som oftest at bedriftsledelsen ansetter et konsulentfirma til å ta seg av denne jobben. Dette arbeidet er omfattende og koster uhyre store summer. Mange av de konsulentfirmaer som har vært benyttet ved bedrifter i Norge, særlig større bedrifter, er utenlandske, ofte svenske. Disse er ofte dominert av amerikansk kapital. Dette gjelder f.eks. det svenske konsulentfirmaet MEC. I et studie-

brev fra Folkets Brevskole sies det om dette: "Ofte henter bedriften en ekspert utenfra, og selv om en kan innvende at en slik mann neppe har kunnskap om bedriftens struktur og arbeidsoppgaver, så har han til gjengjeld en større forutsetning for å kunne se objektivt på en sammenlikning mellom de ulike arbeidsoppgaver." Ved NEBB benyttet man som ekspert den tidligere rasjonaliseringseksperter ved ASEA i Sverige. Hans objektivitet kan illustreres ved de utmerkete rasjonaliseringstiltakene som ble foretatt ved ASEA's industrier i Västerås for ikke så lenge siden, med det resultat at akkordsatsene sank med fra 50 til opp til 70 %.

Selve arbeidsvurderingsanalysen deles i tre avsnitt:

1. Innsamling av opplysninger.
2. Utarbeidelse av arbeidsbeskrivelser på grunnlag av de innhentede opplysninger.
3. Utarbeidelse av arbeidsspesifikasjoner som er konsentrerte sammenstillinger av de krav som stilles til de ulike jobber.

Når arbeidsbeskrivelsen er foretatt, velges et vurderingssystem, dvs. man bestemmer hvilke faktorer som skal komme med i poengvurderingen. Fire faktorer går igjen i alle vurderingssystemer, nemlig hovedfaktorene dyktighet, anstrengelse, ansvar og arbeidsforhold. Disse faktorene deles så opp igjen i underfaktorer. Når det er fastlagt hvilke faktorer som skal nyttes, gis disse poengverdier. Summen av poengverdiene for de enkelte faktorer gir poengsummen for jobben. Etter disse poengverdiene blir så det innbyrdes forhold mellom

FORTSETTES SIDE 6

klipp og kommentar klipp og kommentar

Arbeidernes Ungdomsfylking (AUF) avholdt ekstraordinært landsmøte i Oslo 19. og 20. januar. Landsmøtet var framkalt av medlemmenes raseri over at den byråkratiske ledelsen fortsatte sitt samarbeid med CIA gjennom den "sosialistiske" ungdomsinternasjonalen IUSY. På dette grunnlaget – og i redsel for høyreledelsens stivbeinte holdning til NATO – oppsto der en "venstreopposisjon" innenfor AUF med særlig forankring i Oslo. Men allerede lenge før landsmøtet ble det klart at denne "opposisjonen" bare var tumleplass for typer som Jan Otto Hauge (kjent som splittelsesmaker i Solidaritetskomiteen for Vietnam og som brevbyr). De elementene som prinsipielt sto på klassekampens grunn utgjorde bare et lite – om enn aktivt – mindretall i Oslo d-lag av AUF.

På landsmøtet fikk disse marxistene anskuelliggjort at enhver kamp for sosialismen innenfor AUF er meningsløs og dømt til å mislykkes. Disse folkene tok konsekvensen av sine erfaringer og har nå forlatt AUF. Dette standpunktet har de all ære av og vi kan bare ønske dem velkommen

Kontorsjefen i Røykskaderådet vart intervjuet i Aktuelt her ein dag om ein fabrikk i Asker som var nekta fornying av konsesjon på grunn av sjenerande røyk.

– Tyder dette at Røykskaderådet no vil gå hardare til verks enn før? spurde NRK-medarbeidaren.

– Det kan en ikke si, var svaret. Dette var et spesielt tilfelle, med en bedrift som lå i et godt boligstrøk.

Godt bustadstrokk skal altså vernast mot røyk og forgifting. Dei andre bustadstroka er det ikkje så farleg med. Og dette kan seiast rett ut.

SKUESPILL I JERN OG MET.

Åssen skal man kunne gjøre noe for de fagorganiserte uten å trække kapitalistene på tærne? Pampene i jern og met. har klødd seg i hve helt til beinet, og funnet på et svar.

500 kr. fra fagforeningskassa skal være førstepremie i en konkurranse om beste skuespill som kan vises på arbeidsplassene. Dette skal vel vise folk hvor rause pampene er, og ta vekk bi-smaken fra fjorårets triste lønnsoppgjør.

At Per Andersen & co har greie på skuespill veit alle som har fulgt med i lønnsforhandlingene. Men nå er altså kunstene deres ikke gode nok lengre, de må leie profesjonelle skuespillere for de fagorganisertes penger. Show i matpausen skal få jernarbeiderne til å glemme fagforeningsledernes forræderi.

Sånt kalles fra gammalt av brød og sirkus. Men teater interesserer jo så få – hvorfor ikke ta hardere i, Per Andersen? Hva med cowboyfilmer i matpausen og å live opp foreningsmøtene med litt porno? Kulturnivået kunne kanskje LO-ledelsen heve ved å spre billig og god sprit. Det er kort sagt mange måter å bli pop på. Men disse forslagene kan vel gjemmes til seinere?

Vi kunne forresten tenke oss at jernarbeiderne ville lage sin egen konkurranse. Den kunne bli litt annerledes enn den "kulturelle" og renegatene på toppen har stelt i stand.

Bedriftene kunne konkurrere seg imellom om å kaste ut tidsstudiefolk, kreve bedre arbeidsforhold osv. Et annet godt konkurranseemne ville være hvem som klarte å kaste ut flest kaniner for Per Andersen og hans sleipe gjeng fra klubber, foreninger og forbund, for på denne måten å styrke fagbevegelsens kampkraft.

Denne konkurransen har den fordel at det ikke bare er en vinner – alle vinner, bare kapitalistene og pampene taper. Dessuten koster den ikke de fagorganiserte ett øre – tvert imot får alle penger igjen for å delta. God ide, hva?

Men denne konkurransen vil kanskje ikke toppene stille seg i spissen for?

AUF - ei småborgerlig sekt

til samarbeid med utgangspunkt i norske arbeidsfolks klassekamp. Både Hauge-opportunistene og høyreledelsen står forent i sin motstand mot enhver politisk linje som har et slikt utgangspunkt.

Hva skjedde så på AUF's landsmøte? Når det gjaldt samarbeidet med CIA seiret den opportunistiske linjen stort. I stedet for å ta et klart brudd med den fascist-finansierte "ungdomsinternasjonalen" rettet landsmøtet nye "henstillinger" til IUSY om "full oppklaring" av pengeklidene. Hele denne saken er så grundig belyst allerede, at landsmøtets vedtak bare tjente til ytterligere avsløring av AUF's rolle som støttespiller for de mest reaksjonære imperialistkrefter i USA.

I NATO-spørsmålet gikk det omtrent likedan. Den økende motstanden i folket mot Norges direkte deltakelse i USA-imperialistenes militære maktapparat har sjølsagt ikke gått AUF-ledelsen hus forbi. Derfor gjaldt det å gi folkeopinionen inntrykk av at AUF ga etter, samtidig som Norges rolle innenfor den imperialistiske blokken forble urokkelig. Lands-

møtevedtaket i NATO-spørsmålet hadde til hensikt å oppnå nettopp dette. Det heter riktignok at "AUF mener at Norge skal trekke seg ut av NATO", men samtidig at "For at virkningene av tilbaketrekningen skal bli så god som mulig, må den knyttes til norske og om mulig, nordiske initiativ til en all-europeisk sikkerhetskonferanse." Utmeldingen blir med andre ord gjort betinget av at Norge finner fram til arrangementer med regjeringer i andre kapitalistiske land. Når en tenker på det politiske skoleringsnivået i AUF, skjønner en godt at mange lot seg lure av dette vedtaket. Landsmøtet brukte tid på de underligste ting, endel av den gikk til å diskutere fredning av ville dyr i Norge, men særlig et vedtak for tjener oppmerksomhet, det som gjaldt forholdet til DNA. AUF bør engasjere seg for å få nominert "unge og radikale kandidater" på sikre plasser, men konklusjonen er klar nok: "Alle organisasjonsledd i AUF må sette sine krefter inn for å sikre en valgseier for Arbeiderpartiet!" Altså: Full innsats for fortsatt medlemskap i NATO og samarbeid med USA-

imperialismen, for tvungen lønnsnemnd og classesamarbeid med kapitalistene, for arbeiderfiendtlig lovgivning, "struktur-rasjonalisering" og arbeidsløshet. Trygve Bratteli smilte i skjegget.

Jan Otto Hauge skjøt i sin tid av at "venstreopposisjonen" ville "stange hodet mot muren til hodet eller muren gir etter". Han gjorde det iallfall klart at det er hodet som har gitt etter.

Landsmøtet stengte pressen ute under behandlingen av regnskapet, noe vi godt forstår. AUF opererer offisielt med ca. 20-30 000 medlemmer. Regnskapet viste at det riktige tallet var ca. 7 000. Størparten av disse er likevel "dansemedlemmer", ungdom som er tvangsinnmeldt på Fylkingens lørdagstilstelninger landet rundt. Av "aktivister" var der ikke en gang nok til å stable på beina de 300 landsmøtedelegatene lovene forutsetter.

Dette var også det positive ved AUF's ekstraordinære landsmøte. Bedre enn noe annet demonstrerte det krisen og den politiske forvirringen i sosialdemokratiet. Sosialistene i AUF er stort sett

gått over til SUF og blant de gjenværende kjemper opportunistene og rene borgerlige elementer om makten. Borgerpressas kommentarer til landsmøtet viser dette klart. Bak de drabelige "angrepene" mot AUF's "nye linje" i VG og Morgenbladet kan en tydelig se gleden over landsmøtets avvisning av Torshov AUL's sosialistiske programforslag. Både Aftenposten og Morgenbladet bruker overskriftene til å juble over at "ytterliggående klassekamp-forslag" ble torpedert. Arbeiderbladet nevner selvsagt ikke Torshov-forslaget med et ord. I stedet for sosialisme, snakkes det der i gården om "ung og imponerende dyktighet på talerstolen" eller om at "de unge er preget av en større utålmodighet enn de eldre" osv.

Lærdommene fra Fylkingens årsmøte er klare nok. AUF er et oppblåst, småborgerlig og antisosialistisk apparat som har til oppgave å motarbeide de revolusjonære strømmingene i ungdomsmassene. For den ungdommen som står på klassekampens grunn, er det makt-påliggende å avsløre hva AUF står for, men samtidig å rekke hånden til de ærlige sosialistene som Fylkingen vil fortsette å støtte fra seg. Som et lite PS kan vi jo nevne at stortingsmann Finn Gustavsen mener at AUF nå står på "SF's grunnlag." Det tror vi så gjerne – og velbekomme.

ARBEIDSFOLK BETALER VALGFLESKET

Valget i 1969 skal bli DNA's come back i norsk politikk. Igjen skal en "arbeider-regjering" styre landet til folkets "beste" – det arbeidene folk skal igjen få "bestemme" i sitt eget land. Men ikke gratis – et valg koster penger og det så det svin – det skal få merke de som må betale dette gigantiske skuespill. Og dyrt blir det, 15-20 mill. kastes inn fra LO, penger som tilhører de fagorganiserte. Skal tro om de er blitt spurt? Men LO-byråkratene bryr seg ikke med slike spørsmål – LO-pampene vet nemlig at medlemmers beste. Det kongelige norske arbeiderparti skal få pengene for å reklamere sitt "nye program".

Men dette er ikke alt, i tillegg skal LO "låne" DNA 23 mill. til. Og da kommer de sikkert til å "vinne" valget – det sier i allefall de svenske valg-generalene som har vært her for å meddele sine koleger over kjølen: Hvordan en vinner et valg. Valgseiren fra Sverige skal kopieres for enhver pris – en pris som kanskje ikke alle arbeidere vil sette like stor "pris" på. Men de taburettsyke DNA-pampene og deres med-sammensvorne LO-høvdingene vil ha makt – makt over den klassen de sier seg å representere.

Annar Holm

Jugoslavia vil ha amerikansk kapital

Fra Arbeiderbladets 22. januar sakser vi følgende Ass. Press-melding om Evensmos sos. statiske drømmeland:

Amerikanske selskaper er blitt invitert til å delta i fellesforetak i Jugoslavia. Dr. Bozidar Linhart, som er underdirektør i den jugoslaviske bank for utenlandshandel, framførte invitasjonen under et symposium i de amerikanske bedriftslederes forbund i New York mandag.

Dr. Linhart sa at Jugoslavia satser på å tilegne seg vestlig forretningsdrift, marketing- og forskningsteknikk. De amerikanske selskaper kunne til gjengjeld regne med gunstige vilkår for fellesforetak, lave produksjonsomkostninger og arbeidslønnninger, dyktige unge eksperter og anvendelse av den kapasitet som

de allerede eksisterende jugoslaviske bedrifter har. Han sa at den nye lov av 1967 om fellesforetak åpnet mulighetene for god fortjeneste for utenlandske bedrifter.

Egentlig trenger denne meldingen ingen kommentarer. Men ettersom den ikke med et ord forteller om de jugoslaviske arbeidernes reaksjon, så kan vi jo minne om den gamle sannheten: "God fortjeneste for utenlandske bedrifter" betyr nødvendigvis økt utbytting av jugoslaviske arbeidere. Bak alle frasene til Jahn Otto Johansen o.l. om en "humanistisk" sosialisme ligger nettopp denne kalde virkeligheten. Alt det arbeiderklassen i de østeuropeiske landene vant gjennom sine sosialistiske og demokratiske revolusjoner går tapt når byråkratiet overtar "vestlig forretningsdrift, maketing- og forskningsteknikk". For noen år sia skrev to amerikanske sosialister en artikkel om jugoslavisk økonomi. Den hadde tittelen: "Fredelig overgang fra sosialisme til kapitalisme".

"BEKJEMP BOKDYRKELSEN"

Det er ikke tvil om at Mao Tse-tungs tenkning når fram til fler og fler mennesker. Den gjør det, er grunnlaget for at revolusjonen seirer.

Det er en dårlig internasjonal tradisjon som gir seg sterke uttrykk i Australia ved at man tilfeldig bruker sitater fra Marxismen-Leninismens klassikere for å slå fast et synspunkt og avgjøre en sak en gang for alle, eller for å argumentere. Det har vært såkalte "eksperter" som har kunnet og sitert store deler av Marx, Engels, Lenin og Stalin som ledd i sitt arbeid. De oppnådde anerkjennelse som store "teoretikere". Nå kan man forstå at slike folk for det meste er etterplaprerer. Deres tilfældige bruk av sitater ble i virkeligheten feilaktig bruk av sitater. Deres tilflukt i disse tilfældige sitater skjulte deres manglende evne til selv å undersøke de faktiske forhold, og til å forstå at Marxismen-Leninismen må studeres bare med det formål å bruke den. Disse folkene var dogmatiske, sektariske og subjektivistiske. Deres oppførsel var i virkeligheten en fornekning av Marxismen-Leninismen. Den pålegger virkeligheten og tjener derfor klassefienden. Anerkjennelsen av virkeligheten og praksis i overensstemmelse med virkelighetens lover er et av grunnprinsippene i Marxismen-Leninismen. Å pålegge dette må føre til at man isteden opprettholder kapitalismen. Revisjonisme er bare den andre sida av dette spørsmålet. Også revisjonistene er politisk subjektive, dogmatiske og sektariske. Også de kan sitere. De trekker sitatene ut av sammenhengen. De erstatter virkeligheten med ønsketenkning.

Av dette følger at spørsmålet om hvordan en skal studere og forstå Mao Tse-tungs tenkning er et svært viktig spørsmål.

Mao Tse-tung sa selv: "Når vi sier Marxismen er viktig, er det selvfølgelig ikke fordi Marx var en profet, men fordi hans teori har vist seg å være den riktige i vår praksis og i vår kamp. Vi trenger Marxismen i vår kamp. I det vi godtar teorien hans, betyr ikke det at vi regner den som en formalistisk eller mytisk "profeti". Mange som har skrevet Marxistiske bøker har fjernet seg fra revolusjonen, mens arbeidere som ikke kan lese og skrive ofte får et meget godt tak på Marxismen. Sjølsagt bør vi studere Marxistiske bøker, men dette studiet må anvendes på våre egne forhold. Vi trenger bøker, men vi må bekjempe bokdyrkelsen som er skilt fra den aktuelle situasjon." (Bekjemp bokdyrkelsen)

Dette gjelder med samme styrke for Formann Mao selv. Hans tenkning er et helt nytt og høyere stadium av Marxismen-Leninismen. Han går sterkt imot dogmatisme, tilfeldig sitatbruk, hellige kyr og tar videre på en glimrende måte hensyn til virkeligheten og dens lover. Hans tenkning er ei rettesnor for handling. "Om praksis" og "Om motsigelsen" er de mest strålende ideologiske uttrykk for dette.

Det er mulig for folk å sitere Formann Mao tilfeldig; å forsøke å hindre analyse og argumenter ved å sitere Formann Mao. Det er mulig å rive sitater fra Formann Mao ut av sammenhengen. Det er mulig å gå imot Mao Tse-tungs tenkning og samtidig si at man holder den høyt. Alt dette

er mulig.

Å gi etter for dette ville være å gå tilbake til en dårlig arbeidsstil, som var karakteristisk for gamle dager.

På den annen side er det mulig, nødvendig og obligatorisk å studere og sitere Formann Mao med tanke på den konkrete situasjon og de konkrete sakene, og å bruke Mao Tse-tungs tenkning til å analysere den aktuelle situasjon og til å være en rettleiing for den revolusjonære praksis. Hver eneste uke publiserer vi ett eller flere sitater fra Formann Mao. De blir ikke publisert for publiseringas egen skyld. De blir publisert som en rettleiing til handling. Hver dag og hver uke konsentrerer vi oss om studiet av Formann Mao. Dette er ikke for å drive bokdyrkelse, men for å finne ei rettesnor til løsning av aktuelle problemer.

Er det riktig å gjøre dette? Etter vår mening er det det. Hvis det er noe uriktig ved det, ligger det i at vi ikke gjør det ener-gisk nok. Det blir satt fram alle slags ideer som på en eller annen måte har som mål å forhindre studiet av Formann Mao. Det er bare på grunn av dette at det er viktig for den herskende klasse å prøve og nedvurdere ham. Ingen burde i det hele tatt bli offer for den eller gjøre den minste innrømmelse overfor den. Det er meget viktig for den herskende klasse å avspore revolusjonen; og det er enda viktigere for arbeiderklassen å kjempe for den. En vesentlig side ved dette er å kjempe ener-gisk for Mao Tse-tungs tenkning som Marxismen-Leninismens høyeste stadium.

(etter det teoretiske tidsskriftet til Australias Kommunistiske Parti, ml)

LEDER: VEIEN TIL SOSIALISMEN I NORGE

Arbeiderklassens stilling i Norge.

Den norske arbeiderbevegelsen er nå over 100 år gammel. Den har ført mange mektige kamper, lidt nederlag, men også hatt seire.

Arbeidernes kjempende organisasjoner har stått i spissen for alle framskrittbevegelser helt siden Marcus Thranes arbeiderforeninger oppstod. Deres makt bar fram kampen for de borgerligdemokratiske rettighetene rundt århundreskiftet. Under den nasistiske okkupasjonen var det de kommunistiske arbeiderne som hadde størst tap og var mest fryktet av fienden. Alle de begrensede posisjoner folket har oppnådd, er resultater av deres egen kamp.

Det store flertallet av alle nordmenn, arbeidere, funksjonærer, fiskere, småbrukere og flertallet av ungdommen under utdanning, hører til det arbeidende folket. Det er dette store flertallet som skaper verdiene gjennom sitt arbeid. De bygger fabrikkene, arbeider i dem og skaper industriproduktene, de dyrker jorda og seiler skipene over havet.

Uten dem kunne det norske samfunnet ikke eksistere. Det kunne derimot godt eksistere uten det lille mindretallet av utsugere: kapitaleierne – de som eier bedriftene, skipsrederne osv. – og laget av byråkrater og pampers som tjener dem i toppen av bedriftene, statsapparatet, de store organisasjonene – inklusive "arbeider"organisasjonene. Det er altså det arbeidende folket som utgjør det levende, det gode og det verdifulle i samfunnet. Det er de og ikke det lille skittet av eiere og byråkrater som er "jordas salt".

Hvordan er så stillinga for denne avgjørende delen av samfunnet, arbeiderklassen og det arbeidende folket, i dagens Norge? Man vil kunne peke på store framskritt i de 100 åra siden Thranes tid. Dette er ikke noe sensasjonelt, for produktiviteten er mangedoblet siden da, det finnes mer av alle forbruksvarer. Men likevel vil man se at i det vesentlige er arbeiderklassens stilling uforandret: den er fremdeles maktesløs og rettsløs, når det gjelder de avgjørende ting i dens eget liv. Kriser kan arbeidsfolk fremdeles ikke hindre. Verden rundt oss viser også klart at de ikke er sikra mot krig. Retten til og forvissninga om arbeid finnes bare på papiret, og glemmes på et blunk så snart en krise setter inn. Lønningene kan bare holdes oppe gjennom stadig kamp, og usikkert nok da. Det finnes ingen sikkerhet for å få et sted å bo. Forholda på arbeidsplassen, som er avgjørende for arbeidernes liv og helse, bestemmes av overklassen alene.

Arbeiderklassen er altså fortsatt en undertrykt klasse, trass i alle forsøk på å innbille folk det motsatte. Hva må gjøres med dette?

Den vitenskapelige sosialismen.

100 år gammel er også marxismen, utvikla av Karl Marx og Friedrich Engels. Disse to sammenfatta erfaringene fra klassekampen og den tids vitenskap i den sosialistiske teorien for arbeiderklassens kamp.

Den påviste at staten ikke er et nøytralt redskap for administrasjon som svever over samfunnet. Den er et redskap for utsugerne i klassekampen. De bruker dens apparat til å fremme sine interesser (voldgift) og beriker seg (statlige kontrakter og subsidier), dens politi og hær til å kontrollere folket, slå ned arbeideropprør og overfalle og undertrykke fremmede nasjoner. Arbeiderklassen kan varig forbedre sin stilling bare ved sjøl å ta statsmakta i samfunnet. Bare ved at folket reiser seg og slår ned overklassens motstand med makt, knuser dens byråkratiske og snyltende undertrykkelsesapparat og sjøl tar kontrollen over produksjonsmidlene, kan arbeidsfolk få sine kår varig sikra.

Arbeidsfolk må gå den sosialistiske revolusjonens vei. De må sette hardt mot hardt, og være villige til å svare med samme voldsmidler som undertrykkerne tar i bruk mot dem. For å sikre sin seier må arbeiderklassen sette undertrykkelse av utbytterklassen mot utbytterklassens forsøk på kontrarevolusjon. Den må skape et nytt statsapparat, der alle ledende står under streng kontroll av folket, der det ikke finnes byråkratiske hemmeligheter, høye lønninger eller spesielle privilegier (fordelere). Dette statsapparatet er demokratisk for folket, og diktatorisk mot den gamle utslugerklassen, som vil likvidere det folket har oppnådd. Det er arbeiderklassens demokratiske diktatur. Bare gjennom dette kan det litt etter litt skapes et samfunn helt uten klasseskilte, der det er nok til alle, og menneske ikke blir undertrykt av menneske.

Sosialismen skapt gjennom den sosialistiske revolusjon, sikra gjennom proletariatets demokratiske diktatur – det er den eneste løsningen for folket, nå som før, i Norge som i resten av verden.

Fredelig overgang til sosialismen?

Ikke et eneste sted i hele verden har sosialismen blitt gjennomført uten en kamplær og væpna arbeiderklasse. En overgang til sosialisme uten voldsbruk er mulig i enkelte spesielle situasjoner dersom arbeiderklassen er væpna og står så sterkt at den herskende klassen ser slaget tappt og finner at voldsbruk mot arbeidsfolk ikke lønner seg.

Men den "fredelige og parlamentariske vegen" har aldri ført til seier. Som andre steder den har vært prøvd har den også i Norge ført til nederlag. De reformistene og parlamentarikerne som gjennom sosialdemokratiet fikk ledelsen over størsteparten av den norske arbeiderørsla trudde kanskje at de skulle få gjennomført sosialismen ved å reformere kapitalismen gjennom vedtak i Stortinget. De gjorde om igjen den feilen andre hadde gjort før dem. Arbeiderklassens kamp var i Norge starta og ført et godt stykke framover ut fra siktemålet at arbeiderklassen ved revolusjonær omveltning skulle ta over produksjonsmidla og sikre seg makta, men etter dretinga til høyre blei strategien lagt om og underordna kampen for stortingsflertall.

Når resultatet av dette bare blei fortsatt kapitalisme, henger det nye sammen med at strategien såvel som teorien var feilaktig. Arbeiderregjeringa fikk ansvaret for den eksisterende borgerlige staten uten at arbeiderne hadde tatt makta, og da måtte det gå som det gikk.

Likefullt går de fleste som idag hevder å forfekte sosialismen i Norge inn for ei slik feilaktig linje. Noen av dem hevder at det er nødvendig med "utenomparlamentarisk kamp" som på en eller annen uklar måte skal sikre dem kontrollen over "andre maktsentra i samfunnet" for at de gjennom slike posisjoner skal skape sosialisme på vegne av folket. Disse folka har ingen forståelse for at det finnes et borgerlig diktatur i landet. De ser bare de formelle "rettighetene" og merker ikke at borgerskapet har det fulle herredømmet over staten. De innsir heller ikke at dette statsapparatet med den kapitalistiske produksjonsmåten det organiserer setter bestemte grenser for hva som er mulig å gjennomføre innenfor rammene av et slikt statsapparat.

De vil oppnå sosialisme gjennom borgerskapets "valg". Men hvordan skal folket kunne skaffe seg opplysninger om å

kunne stemme for sine egne interesser når monopolkapitalen kontrollerer papirlagrene, trykkeriene og de økonomiske midlene, og bruker dem til å forgifte folket med borgerlige løgner? Og om et flertall blir valgt, – hvordan skal det få byråkratene i de borgerlige departementene, militærvesenet osv. til å sette de sosialistiske vedtaka energisk ut i livet, og ikke sabotere, kjempe imot og streike?

Og hvordan skal deres valgpartier, forberedt på fred og ingen fare, kunne stå imot et væpnet angrep fra NATO, USA og Vest-Tyskland, som vil bli satt i verk når herskerklassen følger sitt søte liv trøerflod truet? Hva hjelper vel stemmeretten når utsugerne svarer på valgframgang med fascisme? Tilhengerne av "den fredelige og parlamentariske vegen" sier at det er den eneste som samsvarer med norsk virkelighet. Med det mener de at det er det eneste det er lurt å si, dersom man ikke skal bli hengt ut som morder og drapsmann i monopolkapitalens presse. I virkeligheten er "den fredelige og parlamentariske vegen" bare en drømmeide, som ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Den luller arbeiderklassen i søvn og holder fram for den en umulighet. Derfor er tesen om "den fredelige og demokratiske vegen til sosialismen" et opportunistisk svik som leder folket bort fra sosialismen.

Arbeiderklassens stilling trues.

Samtidig som tilhengerne av den "fredelige vei" konsentrerer oppmerksomheten om den parlamentariske kamp – som aldri kan føre til sosialismen, men bare i beste fall skaffe en talerstol for de sosialistiske ideene – uthules arbeidsfolks stilling, akkurat nå, stadig raskere.

En ny krise har satt inn. Arbeidsløsheten er større enn på mange år, og vi må vente at det bare er begynnelsen. Alt før denne kapitalismens svype satte inn var arbeidsfolks stilling svært undergravd under dekke av den såkalte "velferdsstaten". Landsbygda blir stille lagt øde ved at kapitalismen presser ut småbrukerne og gjør deres stilling håpløs. Grupper som fiskere, skogsarbeidere osv. var alt tidligere så utsatte at de får føle krisa før andre. Rasjonaliseringa har alt minsket antallet arbeidsplasser og drevet manges arbeidstempo nær opp til toppen av det fysisk mulige. ("Rasjonalisering" av studiet truer også ungdom under utdanning.) Ulovlig mye overtid og uthuling av sikkerhetsreglene hører med til bildet.

I følge med krisa kommer bedriftsnedleggelse og setter hundrevis på porten. Husnøden er arbeidsløshetens skygge, og øker med den. Priser, utgifter og skatter øker – nå ikke minst gjennom forslaget til nytt skattesystem. Hardest ramma blir alle grupper som er nødt til å bruke hele inntekten på sitt daglige forbruk: lavtlønnsgruppene, studenter som lever på lån, pensjonister osv.

Folkets fiender har rusta seg til tennene.

På den andre sida har utsugerklassen aldri før rusta seg så sterkt som nå. Dette kommer av at den står i en desperat stilling og forbereder seg på dødskampen.

Gjennom den tusenårige klassekamp som har følja fram og tilbake mellom utbytter og utbytta har herskerklassen mange ganger lidt svære nederlag – de største og viktigste i vårt århundre.

Arbeiderklassens organisering i det 19. århundrets Europa betydde et slikt nederlag. Det blei fulgt av den store revolusjonen i Russland i 1917. For første gang tok folket sjøl hele makta i et land, og forvandet det tilbakestående, tsaristiske Russland til det framskredne, sosialistiske Sovjetsamveldet. Under Lenin og Stalins ledelse viste arbeiderklassen sin styrke både i oppbyggingsarbeid og kamp. Sovjetfolket blei den avgjørende faktoren som knekte den tyske, italienske og japanske fascismen. Den kinesiske revolusjonen, leda av Kinas Kommunistiske Parti og dets Formann Mao Tse-Tung, er arbeiderklassens hittil største seier. 1/4 av menneskeheten kunne plutselig reise seg uten lenkene. Et sprang over i en høyere fase tar revolusjonen gjennom kulturrevolusjonen, som sikrer at en Krustsjov ikke skal rane til seg makta og likvidere sosialismen, som det til slutt skjedde i Sovjet. Kulturrevolusjonen er verdenshistoriens største eksempel på en proletarisk, revolusjonær bevegelse for folkets liv og frihet. Kinas frigjøring varslar den avgjørende fasen i kampen mot utsugerne, da alle verdens folk reiser seg, og gjør ende på klassesamfunnet for alltid.

I verdensmålestokk står kapitalismen altså svakere enn noen sinne, foran sitt endelige nederlag. For å møte denne trusselen har den samlet seg enormt store maktmidler og skjerpet sitt grep om den delen av verden den fremdeles behersker. I vesten er kapitalen monopolisert som aldri før. Den har et veldig sterkt og utbygd statsapparat, og store mengder våpen og soldater. Den kontrollerer presse, radio, fjernsyn, kirken, skoleverket osv. og bruker dem til å omskape verden i sitt bilde.

Tilgmed Vestens gamle arbeiderorganisasjoner, de sosialdemokratiske partiene og fagorganisasjonene, er overtatt av overklassen. De har plassert borgerlige agenter på toppen og uthult demokratiet, pampene deres arbeider mot lønnskrav og for klassesamarbeid, mot arbeidsfolk og for kapitalen. Arbeiderbevegelse er blitt samarbeidsbevegelse. De sosialdemokratiske partiene og fagforeningsledelsene er blitt redskap som brukes for å narre arbeidsfolk, AP kan få folk med på saker som høyre aldri fikk dem med på!

USA-imperialismen, som er monopolkapitalens internasjonale uttrykk, kjemper for å underlegge seg hele verden. Den har for lengst underlagt seg vårt land. Den Norske monopolkapitalen er fletta inn i den internasjonale som et reint underbruk, og har solgt Norge til landets fiender. I Sovjetunionen og de fleste øst-europeiske landa har USA-imperialismens medløpere kommet til makta etter Stalins død. De har forvandra sosialisme til kapitalisme og har innført fascistisk diktatur over folkene der.

Sammen vil USA-imperialistene og deres skygge Sovjet – revisjonistene sikre seg verdensherredømmet: i Vietnam og i Tsjekkoslovakia, gjennom NATO, SEATO, Warszawa-pakten. Comecon brukes til utbytting i øst og EEC i vest. De to parter inngår alle slags skumle avtaler seg imellom, og bruker FN som et felles verdenspoliti for undertrykkelse av folk i Korea, Congo(Kinshasa), Sørvest-Asia og over hele kloden.

USA-imperialistene og Sovjet-revisjonistene er alle verdens folks største fiende – også den norske arbeiderklassens, fordi de er garantister for utsugerklassens eksistens her i landet. Motsetningene mellom dem, motsetningene i den vestlige imperialistblokken mellom Frankrike og USA osv. om profitten fra folkene som plyndres – de forhindrer ikke at alle utsugere har felles interesser mot verdens folk, mot arbeiderne, og mot de landa der sosialismen består. Den norske overklassen og dens regjering er lydlige tjenere for imperialismen. De selger til den frukten av det norske folkets arbeid. Til gjengjeld har de dens verdige maktapparat i ryggen, mot det norske folket. Dette er en motstand – er som ikke må undervurderes.

Den reformistiske og revisjonistiske linjas fallitt.

3

Den reformistiske og revisjonistiske linja – i Norge representert ved SF-ledelsen med Gustavsen, Løfnsnes og Furre i spissen, og NKP-ledelsen med Reidar Larsen i spissen, viser seg nå for hver dag som går mindre istand til å møte den utfordringa dette stiller arbeiderklassen.

Disse folka skulle organisere arbeiderklassen, og lede dens kamp fram mot sosialismen. Men de er ikke engang i stand til å sette fram en riktig ide om veien til sosialismen – de sprer løgn og drømmer om "fredlig overgang".

Kampen mot imperialismen og for de daglige behov er de heller ikke i stand til å gjøre noe med. De nøyer seg med å spre de mest almene platttheter mot NATO, om vietnamkrigens grusomhet, lønnesens utilstrekkelighet, osv. Siden de drømmer om enhet med sosialdemokratiet våger de ikke å avsløre de virkelig skyldige. Av feighet og opportunistisme unnlater de å ta opp livsviktige spørsmål for arbeiderklassen som rasjonalisering og tidstudier. De frykter for at det skal støte det laveste laget av fagforeningspartier, som disse folka kaller "arbeiderklassen" og pisser opp etter ryggen for å få støtte av dem.

I resten av Vesten har det vist seg at disse opportunistene har tatt over meir og meir av rolla til det gamle sosialdemokratiet: de bedrar arbeiderklassen, og blir til gjengjeld godt behandla av borgerskapet.

Disse folka skjønnmaler borgerskapet og reaksjonen for arbeiderklassen. Se på de nåværende SF-lederne: tidlig i 50-åra, da USA overfalt Korea og forberedte atomkrig mot det ennå sosialistiske Sovjetunionen, snakka de som om "begge sider var like ille" og ville lansere en "tre-dje vei" mellom kapitalisme og kommunisme. Var dette annet enn å rakke ned på sosialismen og skjønnmale imperialismen? Se på Reidar Larsen med følgesvenner, som skjønnmaler dagens Sovjet – et Sovjet der lederne samsvirker seg med USA, overfaller nabolanda og undertrykker og utbytter sitt eget land. Er ikke dette også å skjønnmale utsugerklassen, og skremme intelligente arbeidere vekk fra den virkelige sosialismen?

Over hele verden oppstår mektige frigjøringsbevegelser, og i vesten sjøl blusser de progressive bevegelsene opp igjen. Kampen mot overfallskrigen i Vietnam, studentenes kamp mot et reaksjonært undervisningssystem og arbeidernes økende kamp for sine egne interesser er tegn på et nytt, revolusjonært vårbrudd i vesten. Fjorårets mektige arbeideropprør i Frankrike viste tydelig denne bevegelsens styrke.

Men denne bevegelsen vil bli svekka og leda på villspor av de reformistiske og revisjonistiske lederne. Den vil også helt sikkert gå utenom dem, avvise dem. De må knuses for at revolusjonen skal kunne gå framover.

Kan noen av dagens norske venstrepartier tjene arbeiderklassen under det nye oppsvinget? Det avgjøres av kampen mot deres opportunistiske ledelse. Denne kampen er nettopp nå i en avgjørende fase i SF, og den utvikles i NKP. Borgerskapets lakeier skiller man lett ut i denne kampen ved å se hvem som blir rost i de borgerlige avisene.

Maos tenkning er Marxismen-Leninismen i vår tid.

Marx og Engels forma ut teorien for arbeiderklassens kamp, den vitenskaplige sosialismen. Lenin og Stalin utvikla videre i samsvar med erfaringene fra den revolusjonære bevegelsen på deres tid.

Med den kinesiske revolusjonens seier er Marxismen-Leninismen kommet opp i en enda høyere fase: Mao Tse-tungs tenkning. Mao Tse-tung har sammenfatta den kinesiske revolusjonens erfaringer med erfaringene fra hele den revolusjonære arbeiderbevegelsen i vår tid. Han har gitt den teoretiske løsninga på mange viktige problemer i folkets daglige kamp. Kronen på hans livsverk er den proletariske kulturrevolusjonen, som viser oss hvordan arbeiderklassen kan sikke seg mot at makta går over i hendene på borgerskapet igjen etter folkets første seierrike reisning.

Marx har pekt på at den vitenskaplige sosialismen ikke er et dogme, men ei rettledning til handling. De revolusjonære kommunistene, som vil stille seg i arbeiderklassens tjeneste, må forene seg med massene og bli ledere i klassekampen. De må lære å lede kampen for dagskrava og folkets umiddelbare interesser, for gjennom det å smelte sammen med folket, styrke sine organisasjoner og svekke borgerskapets (sosialdemokratiets og reformistenes) innflytelse i arbeiderklassen. Dette er å forberede revolusjonen.

Til dette trengs teorien: kunnskap om klassesamfunnet og historien, erfaringer fra arbeiderklassens seire og nederlag. I dag får vi den ikke bare fra Marx, Engels, Lenin og Stalin, men fremst fra Mao Tse-tung. Ingen annen har så godt sammenfatta den dialektiske materialismen – den vitenskaplige sosialismens måte å analysere verden på – som Mao Tse-tung. Maos verker er en skattkiste for alle revolusjonære arbeidere og kommunister. Maos tanker er våpen i den daglige kampen.

Derfor, for å kunne tjene arbeiderklassens interesser, må vi tilegne oss Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, studere den og lære og anvende Formann Maos verker, å gjøre Mao Tse-tungs tenkning kjent for arbeiderklassen er nøkkelen til arbeiderklassens seier.

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistiske leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier."

– Mao Tse-tung –

Formann Mao viser oss hoveroppnåen for de norske revolusjonære arbeidere og marxist-leninister i tida som kommer. Kampen for det marxistisk-leninistiske parti, i samsvar med Maos tenkning, må bli vår viktigste oppgave.

Ei marxist-leninistisk arbeideravis

For å fremme denne kamp, for å utbre marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning og anvende den på norsk virklighet har vi gått i gang med KLASSEKAMPEN:

Vi er ei gruppe marxist-leninister fra flere organisasjoner. Ingen har satt oss til å lage ei slik avis – ikke noe annet enn det at vi veit dette er nødvendig og riktig og at vi har mange med oss.

Meininga er at denne avisa skal bli ulik alle andre aviser som kommer ut her i landet. Ei revolusjonær avis trykker de nyhetene og de artiklene de andre ikke vil ta, om streiker, undertrykkelse, om opprør i andre land, om arbeidsliv og levekår i Norge. Protester mot verdens ondskap allmennt, og Nixons presidentinnsettelse spesielt for oss, så send inn noe. Det behøver ikke være en ferdig artikkel – opplysninger, fakta osv. er bra nok.

Meininga er også at avisa ikke, som de andre, skal skrives av en liten gjeng intellektuelle skribenter som er fast knytta til redaksjonen. I dette nummeret har vi i redaksjonen skrevet det meste sjøl, mer for framtida vil vi helst at leserne skal skrive avisa. Om saker som skjer på jobben, om praktiske problemer, om økonomi osv. Ingen får lønn nå, og vi skal prøve å unngå at noen lever av avisa, så lenge den ikke blir for stor for oss på fritida. Arbeideren, småbrukeren, skoleeleven, studenten, som står på jobben om dagen og skriver til oss på fritida – det er vår ideelle medarbeider. Vil du gjerne bli korrespondent for oss, så send inn noe. Det behøver ikke være en ferdig artikkel – opplysninger, fakta osv. er bra nok.

Et redskap og en lærerester for arbeiderklassen og den revolusjonære bevegelsen – det er det vi vil at KLASSEKAMPEN skal bli.

Støtt avisa ved å spre den, ved å sende inn stoff, ved å sende inn kritikk. På den måten er du med og styrker den sosialistiske, revolusjonære arbeiderbevegelsen.

KLASSEKAMPEN er utgitt av ei gruppe marxist-leninister

Redaktør og ansvarlig utgiver er Anders M. Andersen

Avisas adresse er Postboks 1774, Vika, Oslo 1

FAGOPPOSISJON

Det har lenge eksistert en opposisjon i fagbevegelsen mot den politikk LO-lederne har ført, og opposisjonen har blitt større og større etterhvert som LO-ledelsen tydeligere og tydeligere har demonstrert at den i praksis står på arbeidsgivernes side i kampen mot arbeiderklassen. Men denne opposisjonen har ikke vært organisert, den har ikke samlet seg til kamp for de fagorganisertes rettigheter mot LO-ledernes reaksjonære politikk.

Bygningsarbeiderne går i spissen.
Et viktig skritt for å samle opposisjonen i LO blei tatt da representanter fra over 40 bygningsarbeiderforeninger på Østlandet kom sammen til et møte for å drøfte hva som måtte gjøres for at bygningsarbeiderforbundet og LO generelt igjen skulle bli en organisasjon som med kraft og styrke kan kjempe for medlemmenes interesser. Møtet krevde bl.a. at den nåværende valgordninga til LO-kongressen – som gir styrene i for-

bundene anledning til å håndplukke delegatene – skulle avskaffes til fordel for lokale, demokratiske valg, noe LO's vedtekter gir anledning til. Før hadde Byggnings reaksjonære ledelse avvist en slik framgangsmåte på tross av at et flertall på Landsmøtet hadde gått inn for det.

Dette møtet av bygningsarbeiderforeninger på Østlandet demonstrerte klart at forbitnelsen med toppsjiktet i LO nå er stor, at tidspunktet er inne for ytterligere framstat.

NKP's faglige landskonferanse.
Mot denne bakgrunn innkalte NKP til faglig landskonferanse 2. november i fjor. En rekke fagforeninger var representert, og i tillegg møtte Gjester fra SF og SUF. Landskonferansen drøftet den situasjonen som har oppstått i LO – særlig etter det skandaløst dårlige tariffoppgjøret sist vår. Konferansen konkluderte med å oppfordre "fagforeningsmedlemmer og faglige organisasjoner på alle trinn til å gå til samarbeid for å gjen-

reise fagbevegelsen som en klar kampbevegelse for lønnstakerne." Videre oppfordres det til "å gjennomføre distriktsvise konferanser for best mulig rådgivning om hvordan den nødvendige fornyelse i fagbevegelsen må skje."

Fram for Fagopposisjonen!
Skal opposisjonen i LO vinne fram for sine krav om gjeninnføring av medlemsdemokratiet, gjenreining av fagbevegelsen som en kamporganisasjon for arbeiderklassens interesser og et sosialistisk Norge, utrensning av LO-pampene som bare tenker på "næringslivets beste" og personlig karriere, så må alle progressive krefter samles om et aksjonsprogram for en slik politikk. Utviklinga av en sterk fagopposisjon som kan gjennomføre disse oppgavene er ikke gjort i en håndvending, og våre motstandere er sterke. Den lokale basis for fagopposisjonen må gjøres sterk. Distriktsvise konferanser må innkalles! Klubber og fagforeninger må slutte seg til!

ORGANISASJONSPLIKT I LO?

"Det sosialistiske system vil en gang tre i stedet for det kapitalistiske system. Dette er objektivt lov, uavhengig av menneskehetens vilje. Hvor sterkt de reaksjonære enn prøver å stanse historiens hjul, vil revolusjonen før eller seinere komme og uunngåelig seire."

Mao Tse-tung

Hva er organisasjonstvang? Jeg siterer fra "Profram 69", brev 1, møte 2:
"Med organisasjonsplikt menes da obligatorisk medlemskap i fagorganisasjonen for alle arbeidstakere, når fagbevegelsen først har opprettet avtale om lønns- og arbeidsforhold på bedriften."

Dersom vi ser dette i sammenheng med forslaget om en ankeinstans som var oppe i Kjemisk, en instans som skulle være utenfor medlemmenes kontroll og som skulle kunne ekskludere medlemmer, og i sammenslåing av stadig flere forbund – til Storforbund, vil vi finne et system. Dette er ikke resultat av tilfeldigheter, men en logisk følge av et system.

Bortsett fra ønsket om å slå opposisjonelle forbund sammen med byråkratiserte slik at det nye Storforbundet kan få flertall av Jastemmer til det LO-klikken og arbeidskjøperne måtte foreta seg, er dette ledd i en organisatorisk og politisk målsetning for å undertrykke opposisjonen blant medlemmene, for å sikre arbeidsfreden!"

Hvorfor prøver LO-pampene på å selge LO som om det var tannpasta, – jamfør reklamekampanjen for LO, hvor de søker å verve folk på upolitiske, forsikringsmessige prinsipper. Hva er årsaken til dette fortallet?

Årsaken er at LO-klikken i lengre tid har ført klassesamarbeidspolitikken istedenfor å tjene arbeidsfolks interesser. Dette har fått den konsekvens at flere bra arbeidsfolk, når de skal vurdere LO, ikke ser annet enn ulemper, mange vil ikke betale dyre fagforeningskontingenter som går til skyhøye lønninger og representasjon til toppklikken i LO. Når disse folka attpå til fører en klassesamarbeidspolitikken stikk i strid med arbeidsfolks interesser, er det ikke til å undres over at medlemsrekrutteringa har gått tilbake.

LO-pampenes svar på denne utviklinga er tanken om organisasjonsplikt. Når de ikke greier å vinne tillit og tilslutning hos arbeidsfolk med politikken sin, søker de ad

"lovveien" å tvinge folk inn i organisasjonen. Slik har disse "tillitsmenn" løpt linja ut.

Hva vil dette føre til?

- 1) Den som ikke vil organisere seg og betale foreningskontingenten får ikke jobb på de bedrifter hvor LO-ledelsen har fått istand en slik avtale med arbeidskjøperne
- 2) Dersom arbeidernes misnøye med LO-ledelsen ble sterkere kunne ikke disse bryte ut av LO, uten samtidig å miste jobben.

Jamen dette er jo de funksjoner som kapitalistene har, dette å undertrykke arbeidene og kunne forfølge dem ved å si opp opposisjonelle elementer. Hvorfor skal LO-pampene nå ytterligere overta drit-jobben fra kapitalistene? Vil ikke arbeidskjøperne undertrykke arbeidsfolk sjølf?

Jo, det ligger i kapitalismens natur, men de mener at diktaturet over arbeidsfolk blir mer effektivt når de kan få arbeidernes såkalte "tillitsmenn" til å gjøre jobben på vegne av seg. Derfor er kapitalistene interessert i at arbeidsfolk nektes alternativer til den nåværende LO-politikken, som går ut på "arbeidsfred" og hensynsløs utbytting.

Som vi ser er dette konsekvensene av den korporativiseringen som foregår under kapitalismen. LO-ledelsen og småborgerlige partier, er i ferd med og har vokst seg inn i statsapparatet som beherskes av kapitalistklassen. Disse organisasjoner har etterhvert blitt ubrukelige som redskaper for de interesser de skulle tjene, isteden er de blitt våpen retta mot arbeidsfolk!

LO-pampene, sosialdemokratene og kapitalistene forsøker å systematisere den samfunnsordning som Mussolini og en liten mann med bart (ikke Ky) drømte om. Dette er denne politikken som har fått det treffeende navnet sosialfascismen.

Hva kan vi gjøre med dette? Vi må inn i LO, støtte opp om fagopposisjonen, og organisere slag mot klasseforræderne og kapitalistene, for å omskape fagorganisasjonen til en klassekamporganisasjon, en organisasjon som skal arbeide for arbeiderklassens interesser og mot kapitalens interesser, en slik politikk vil arbeidsfolk slutte opp om mannjamt! og ville overflødiggjøre enhver tanke om organisasjons- tvang.

LO-KAMPANJEN

Det står ikke bra til i fagbevegelsen for tida. Selv om medlemstallet i LO stiger, har organisasjonsprosessen stadig sunket de siste åra. Særlig legger en merke til at ungdommen uteblir. Og det er forståelig at folk som ikke har opplevd LO som en kampbevegelse synes byrdene ved å være fagorganisert er større enn fordelene. Situasjonen for LO-pampene er således ganske desperat. På den ene sida er de nødt til å forråde arbeiderklassen for å opprettholde sin posisjon som "bærende kraft" i det kapitalistiske samfunnet, for ikke å falle i unåde hos arbeidskjøperne. På den andre sida trenger de oppslutning fra arbeidsfolk for å kunne utgi seg for å være en organisasjon som representerer fler enn dem sjøl.

Hva skal så byråkratlikken i LO gjøre? Ikke kan de gjøre LO til et skikkelig redskap i arbeiderklassens kamp mot kapitalistene, og på den måten få arbeidene til å skjenke at de trenger en sterk og enhetlig fagbevegelse. Men de kan heller ikke stilles seg likegyldige til svikten i medlemstilgangen, særlig

da fra yngre arbeidere.

De har så prøvd å løse problemet ved å sette i gang en gigantisk reklamekampanje for seg sjøl. Her bruker de alle borgerskapets salgstriks (og medlemmenes penger) for å fortelle arbeidsfolk hvor bra LO er, og hvor mye de får igjen for å være organiserte.

At denne vervekampanjen hittil har vært en enorm fiasko kan ikke forundre andre enn LO-pampene.

Interessen for LO kan ikke gjenreises ved borgerlige reklametriks. LO-lederne kan bare styrke enheten og oppslutningen om fagbevegelsen dersom de gjennom sin praksis viser at de virkelig vil gjøre LO til et redskap i arbeiderklassens kamp mot kapitalistene. Og dette er de tydeligvis ikke interessert i. Men de fagorganiserte vil ikke lenger finne seg i denne forræderiske politikken fra byråkratene. De opposisjonelle elementene er i ferd med å organisere seg, og de styrker stadig stillinga. Klassekampen lar seg ikke undertrykke, og samarbeidsfolka har bare sin egen forrættelse å se fram til.

FATTIGGRENSA I OSLO

Høsten 1966 blei det for første gang utarbeida et budsjett, basert på gjennomsnittet av husleier osv. Det viste oss at det dengang kosta 24.000 kroner for en indeksfamilie å leve i Oslo-området.

Budsjettet blei i høst tatt opp til revisjon, og det viste seg at det nå kosta 28.050 kr. å leve i Oslo.
Dette er som sagt bygd på gjennomsnittspriser. Husleiene er vel tildels mye høyere enn det vi har satt opp, men er utregna på etslags gjennomsnitt av husleiene i gamle og nye leiligheter. Som vi ser er det ikke satt av noe på feriebudsjettet. Det er jo ganske sikkert at det er mange som ikke har anledning til å reise på ferier etc.
Sjøl sagt på grunn av dårlig økonomi. Dette kan vi i hovedsak takke LO-byråkratene for, med den lønnspolitikken som dem har påtvunga de fagorganiserte. Det viser seg hvis vi går i dybden på avtalene, at disse ikke engang dekker det mest minimale.

La oss kikke litt på noen avtaler og lønnsgrunnlaget der.

1. Handel og Kontor: Delt opp i tre grupper. Topplønn i gruppene er, etter sånn som det står i avtalen:

Gruppe 1. "Etter 5 års øvelse skal dog ingen funksjonærer i gr. 1 lønnes lavere pr. mnd. enn 1550 = 18600 pr. år.

Gruppe 2. "Etter 8 års øvelse 1810 = 21720 pr. år.

Gruppe 3. " 10 " 2000 = 24000 pr. år.

2. Statistikken for arbeids"given"foreninga viser at gjennomsnittslønn for industrifunksjonærer var pr. 1/9-68:

Gruppe 1. 19.400 pr. år.

Gruppe 2. 26.720 pr. år.

Gruppe 3. 36.000 pr. år.

3. Tar vi så en titt på tariffene i Jern og Met, ser vi:

a. Unge arbeidere, 18½ år 17.056 pr. år.

b. Spesialarbeidere etter 4 år 24.752 pr. år.

c. Maskinførere " " 25.636 pr. år.

d. Fagarbeidere ved godkj. 25.324 pr. år.

e. Fagarbeidere etter 8 år 28.236 pr. år.

Indeksfamilie: 2 voksne + 2 barn
Brutto inntekt kr 27.000
Skattbar inntekt (Kl.4.) kr 25.200

Utgifter:

Skatt / folketrygd	kr 5.200
Trygdepremier	800
Husleie	4.600
Vedlikehold	300
Lys og oppvarming	1.100
Renter og avdrag på lån, og avbetalingskjøp	1.500
Gruppelivsforsikring, andre forsikringer, kontingent	500
Mat og reinholdsmidler (Kr. 28,80 pr. dag)	10.500
Dagsavis, tidsskrift, TV- og radiolisens	550
Lege, tannlege, medisiner	500
Klær, skotøy; nyanskaffelser og reparasjoner	1.650
Fornylse og vedlikehold av hvitevarer og kjøkkenutstyr	250
Sportsutstyr til barna	300
Kurs og hobb virksomhet	300
Ferie og weekendreiser	0
	kr 28.050

August 1968

Dette viser oss tydelig at det kun er funksjonærer i ledende stillinger som ligger over fattiggrenea. Mens fagarbeidere etter 8 år ligger tilnærmelsesvis opptil grenea. Hvordan klarer så den jevne arbeider seg? Jo, gjennom overtid dag ut og dag inn. Men snart er tålmodigheta slutt! Arbeiderklassen kommer til å reise seg og knuse monopolkapitalen og dens lakeier!

Fagorganisert i Handel og Kontor

klassekampen på arbeidsplassene

RASJONALISERING

i Sporveien, betjening og publikum rammes!

For flere år tilbake var arbeidsforholdene ved A/S Oslo Sporveier langt mer fordelaktige enn ved andre arbeidsplasser. Lønningene lå over gjennomsnittet og arbeidstiden lå under det som var tilfelle for industriarbeidere o.l. Etterhvert hvor forholdene har bedret seg for andre yrkesgrupper har sporveibetjeningen blitt hengende igjen. Årsakene til dette er mange. Foreninga må imidlertid ha den største delen av skylden. Sammen med administrasjonen har de hevdet at forskjellen mellom betjeningen og andre yrkesgrupper var fortsatt så stor at det ville være galt å arbeide for en kompensasjon. Indirekte ble det påstått at det ville gå utover de andre sakene som var fremme. Idag er resultatet klart. Hvert oppgjør representerer en reell tilbakegang for betjeningen. Man skulle vente seg at foreninga under slike forhold ville ta affære. Imidlertid blir medlemmene, når de krever handling, bare fortalt de organisatoriske vanskene det innebærer å kreve forandringer. Hovedstyret forstår naturligvis nødvendigheten av forandringer, men er ikke villig til selv å ta et initiativ i den retning. Hvis det er en som tillater seg å foreslå et drastisk skritt som f.eks. en streik, blir han møtt med et smil. Slikt gjør man ikke i en tid hvor forhandlinger er så moderne!

En administrasjon kan vel neppe ønske seg mer enn en handledyktig fagforening. I Sporveien har man da heller ikke vært sene med å utnytte situasjonen. 1968 er å betrakte som en milepæl i Sporveiens historie. Man har innført et mer effektivt billett- og kortsystem, man har fullført enmannsbetjeningen på bussene samt at man har dekket store deler av den østlige bydel med T-bane. Hvilke konsekvenser har så dette fått for betjeningen? Det er naturligvis innføringen av enmannsbetjente busser som har gitt de merkbare resultater. Den er samtidig en illustrasjon på den såkalte enhet og solidaritet som hersker innfor foreninga.

For over 10 år tilbake fikk administrasjonen inn en liten setning i overenskomsten som lyder: "På ruter og til de tider hvor bedriften anser det praktisk, kan enmanns-

betjening anvendes både på sporvogner og busser etter styrets bestemmelse og etter at driftsutvalget har uttalt seg." Som naturlig var reagerte ingen. Det var vel neppe noe som var mer fjernt enn enmannsbetjening den gang. Spørsmålet var fremdeles fjernt da det for et par år siden kom for dagen at styret i bussgruppa var i forhandling med administrasjonen om innføring av enmannsbetjening på busser. Det vi opplever er altså at enkelte av bussbetjeningen går hen og finner ut for styret at det er tid for rasjonalisering. Disse aktivistene (som forresten er sterkt knyttet til Furubotn) går altså bak ryggen på sine egne arbeidskamerater og satser på at deres inaktivitet ikke vil hindre dem i å gjennomføre planene. Samtidig vifter de med et løfte om at de vil gå opp en lønnsklasse. Det viste seg at beregningene var riktige. 1 mars 1968 ble det innført enmannsbetjening uten noen særlige protester. Lønns tillegg fikk de. Siste lønnsoppgjør ga imidlertid et tillegg på kr. 600,- til betjeningen på trikk og T-bane slik at bussbetjeningen satt igjen med et reelt tillegg på kr. 500,- etter å ha overtatt et arbeid for to.

Når det foregår en rasjonalisering innenfor en bedrift er det naturlig at det oppstår et overskudd av menneskap. Naturlig ville det da være at foreninga sikret medlemmene at de ikke mistet sitt arbeid. Det ble imidlertid ikke gjort. Derimot fikk administrasjonen helt frie hender til å "løse" de oppståtte menneskapsproblemer. For å gjøre dette finnes det flere midler til disposisjon. Vi skal nevne et par.

Ved ansettelse i Sporveien som konduktør får man utdelt 1600,-. Disse pengene er til for å dekke kjøp av billetter og kort slik at man til enhver tid kan være publikum behjelpelig. Nå viser erfaringen at man kan fylle denne oppgaven med et langt mindre beløp. Det siste er for Spoveien uinteressant. Til enhver tid skal det være kr. 1600,- i den utleverte veska. For å sikre seg at så er tilfelle er hver enkelt stadig under truselen av å få kontroll. Nå er ikke denne kontrollen fra administra-

sjonens side å betrakte som noen form for mistenkeliggjøring. Dens eneste hensikt er å unngå utglidning blant betjeningen. Den er m.a.o. til arbeidernes eget beste. Imidlertid viser praksis noe helt annet. Under forhold, hvor det er et klart overskudd av menneskap, øker man kontrollen blant de av betjeningen, som tidligere i en eller annen forbindelse har fått en skrape på sin vandl. De som da har en manko på kr. 50,- og oppover er da garantert å miste sitt arbeid. Her er det viktig å understreke at dette skjer ikke i perioder hvor det er et underskudd av betjening.

En annen ekstrem form for kontroll er den såkalte sykekrollen. Dens funksjon er å kontrollere om hvorvidt betjeningen som er sykmeldt oppholder seg i hjemmet. Man har nemlig ikke lov til å gå ut uten en spesiell tillatelse fra legen. Dette er en ordning som de fleste leger bare blåser av. Hvis det imidlertid ved kontroll viser seg at den sykmeldte ikke er tilstede vil han, om det ikke foreligger en skjellig grunn for fraværelsen, få en alvorlig skrape på sin vandl. Det betyr altså at hvis man tidligere har vært i konflikt med bedriften kan man risikere å få sparken dagen man blir friskmeldt.

Personalsjefen i Sporveien kan fortelle at de to ovennevnte former for kontroll i første rekke har en sosial funksjon. Praktis viser imidlertid at deres eneste hensikt er å kontrollere arbeidsforholdene ved bedriften. Dette bekreftes ytterligere når man ser hvordan enkelte stadig rammes av kontrollen, mens andre nesten aldri blir berørt av de

I de siste tiden har det etterhvert utviklet seg en reaksjon mot disse føydale forholdene. Viljen til å bekjempe dem preger stadig flere og flere. Det ligger i emning en organisert fraksjon og her står SUF sentralt. Alt tyder på at man i den nærmeste fremtid vil oppleve en total omformning av de organisatoriske forhold innenfor foreninga, og dette vil få konsekvenser for den enkelte arbeider innenfor bedriften.

fortsettelsefortsettelsefortsettelsefortsettelse

SOL.KOM.

Både Porsgrunn og Trondheim hadde laget egne løpesedler som de delte ut. I Porsgrunn resulterte dette og salgsaksjoner i at politiet arresterte endel av aktivistene, men slikt er vi jo vant til. Myndighetene bruker alle midler for å hindre oss i å nå ut til folk med det vi har å si. Men det viser seg, at det nytter ikke hvor mye de enn prøver, vi får tvertimot større og større oppslutning, og FNL-gruppene arbeider mer aktivt enn noensinne. Så utsiktene i kampen mot USA-imperialismen er svært lyse.

Størstedelen av det norske folk uttrykker i dag sin fordømmelse av USA-imperialismens herjinger i Vietnam. Under slike forhold oppstår det ofte organiserte grupper som prøver å drive folks motstand mot USA-imperialismen inn i andre spor, de prøver å dekke over årsakene til krigen ved å snakke om USAs "tragiske feilgrep" osv. De henger bak på vogna og prøver å styre ved å skrubbe og hvirvle opp støv. Den såkalte "Vietnam-bevegelsen i Norge" er en slik gruppe. De snakker om USAs "tragiske feilgrep" i Vietnam. Men USAs krig i Vietnam er ikke noe tragisk feilgrep, det er ikke Johnsons sinte kone eller hans ukjendte rådgivere som har skylden. Årsaken til krigen ligger i hele USAs økonomiske system, ved at monopolkapitalen utbytter de ikke-industrialiserte landa, ved at de suger til seg disse landas råvarer som monopolkapitalen er helt avhengig av. Dette er imperialismen. Når det oppstår nasjonale frigjøringsbevegelser som krever å bestemme over sitt eget lands økonomi, er USA nødt til å forsøke å slå ned disse bevegelsene. Dette er helt logisk og for USA helt nødvendig, og slett ikke noe "tragisk feilgrep". Disse gruppene som henger bak på vogna, går også imot at parolen "NATO ut av Norge" blir brukt i Vietnam-arbeidet. Men denne parolen er riktig, for NATO er ikke noe annet enn et av USA-imperialismens redskaper. Derfor består vår kamp mot USA-imperialismen også i å bekjempe NATO. Dette er en del av vår kamp til støtte for det vietnamsiske folket. Derfor Solidaritetskomiteens 4 paroler: Full støtte til FNL! USA ut av Vietnam! Bekjemp USA-imperialismen! NATO ut av Norge!

KFML

fra arbeiderne, og forvandle bevegelsen til en småborgerlig sekt. Den avspeilte klart og tydelig borgerlige klassesamarbeidsideer om "velferdsstaten" osv. -Noen talsmenn for denne linja hadde sneket seg inn i KFML fra starten. Da de blei kritisert, angrep de den demokratiske sentralismen, opptrådte som ultrademokrater og borgerlige individualister og krevde retten til å "gøre hva de ville". Tilslutt reiste de parolen knus KFML - knus Clarté - knus DFFG (FNL-gruppene)

KFML gjorde helt igjennom opp med denne linja og satte dens talsmenn resolutt utafor. Dette er en viktig seier for KFML, som var kommet styrka ut av kamp med agenter for borgerskapet. Oppgjøret viste sannheten i ordene om at partiet "styrker seg gjennom kamp" og "blir sterkere gjennom å rense seg".

Kongressen satte inn de dyktigste og best ansatte kameratene fra hele landet i en ny sentralledelse. Formann er bygningsarbeider fra Göteborg, Frank Baude. Andre navn norske kamerater kjenner og respekterer er Bo Bustafson, Nils Holmberg, Gunnar Hylin og Sköld Peter Matthis.

Ved høstens riksdagsvalg laga KFML boykottaksplan, ikke fordi forbundet er mot arbeid i parlamentet, men fordi det ikke fantes noe skikkelig parti å stemme på. På løpeseddelen som blei delt ut, lovet KFML at et sånt parti skulle finnes ved kommunevalget i 1970.

Forbundskongressen viser at de svenske marxist-leninistene vil kunne fullføre denne oppgaven på en god måte. De er ikke "uten betydning" - KFML er ikke en "sekt": Dette vises klart av revisjonisthovedkvarterets redsel for at de skulle stille liste sist høst, og vekstene over valgboykotten.

Våre svenske kamerater, som på de fleste områder er kommet lengst i nord, er "i rute". De tar arbeidet alvorlig og rykker fram på

STØTT VÅR KAMP

for militærallianse med andre land og kommer til å opprette vennskapelige forbindelser på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. (Kambodja og Laos nevnes særskilt.)

FNL opplyser at de har oppnådd full enighet med og helt støtter den nord-vietnamsiske regjeringens firepunktsprogram. FNL støtter besluttsomt deres stillingtagen slik det ble uttrykt i deres uttalelse den 2. november 1968. Diskusjoner er blitt holdt med sentralkomiteen for Vietnams forbund for nasjonale, demokratiske og fredelige krefter, og FNL er villig til å delta i en konferanse med de fire innblandede parter: Nordvietnam, FNL, USA og Saigon-regjeringen. Ved denne konferansen kommer FNL til å representere det sør-vietnamsiske folket. Uttalelsen understreker: Deltakelsen i en slik konferanse fra Saigonregjeringens side, innebærer ikke at FNL anerkjenner dette regimet.

FNL-uttalelsen hilser med varme Ho Chi Minhs appell. Den maner soldatene og offiserene i marionettarmeen og marionettregjeringen forvaltningspersonell til å slutte seg til folket for å redde landet, sine hjem, sine egne liv og å bekjempe USA-imperialismen og deres lakelner. Uttalelsen slutter med en oppfordring til alle regjeringer, organisasjoner, demokratiske personligheter og progressive mennesker i hele verden, inklusive de progressive i USA, til å støtte FNL's rettfærdige stillingtagen og å gi aktiv bistand til det sør-vietnamsiske folkets kamp mot USA-aggressjonen og nasjonens redning helt til den endelige seier.

en systematisk og disiplinert måte. Ders arbeid gavner den svenske, den svenske arbeiderklassen, men inspirerer også marxist-leninistene i Norge. KFML's kamp er vår kamp - deres seire er våre seire!

gjest fra Norge.

kritikk og avvisning, lutring av klasserekkene, korrigerende av partiorganisasjonen, forenkling av den organisatoriske oppbygning, endring av urimelige regler og bestemmelser og overføring av folk som arbeider på kontorene, til lavere trinn."

Disse ord av formann Mao sammenfatter utviklingen av massebevegelsen i "kamp-kritikk-omdannelse"-etappen og peker klart på den vei vi må gå for å gjennomføre oppgaven med "kamp-kritikk-omdannelse" på fabrikker og andre foretak.

Den første oppgaven består i å opprette den "tre-i-en"-revolusjonære komité en slik at ledelsen på fabrikker og i andre foretak ligger helt og holdent i hendene på proletariatet. Dette gjennomføres ofte samtidig med oppgavene med massekritikk og avvisning og med den allmenne lutringen av klasserekkene.

Revolusjonær massekritikk og avvisning hjelper folket til å gjøre det av med den livsfarlige innflytelsen fra den kontrarevolusjonære revisjonistiske linjen som Kinas Krusjtsjov og hans agenter følger på forskjellige steder, høyner folkets bevissthet i kampen mellom de to linjene, åpner veien for lutring av klasserekkene så vel politisk som ideologisk, og spiller under lutringen av klasserekkene en rolle i mobiliseringen av massene og konsolideringen av det som er oppnådd som følge av kampen. Lutringen av klasserekkene som retter stadige, presise og nådeløse slag mot en håndfull fiendtlige agenter, renegater, folk som forstokket går den kapitalistiske vei, samt godseiere, rike bønder, kontrarevolusjonære, dårlige elementer og høyreelementer som ikke er blitt omformet, er en overordentlig viktig oppgave for arbeiderklassen under utøvelsen av proletariatets diktatur over borgerskapet og alle andre utbytterklasser, den renser klassens egne rekke og luker bort klassefiender som har trengt seg inn i arbeiderklassen, og den forsyner massekritikken og avvisningen med et kraftig levende materiell. Massekritikken og avvisningen og utrenskningen av klasserekkene fremmer hverandre gjensidig og gir hverandre støt framover. De har skapt de beste forutsetninger for partikorrigerende. Gjennom strenge prøver i klassekampen, så vel politisk, ideologisk som organisatorisk, høyner partimedlemmenes masser i sterk grad sin politiske bevissthet og forbedrer i høy grad sine forbindelser med massene. Den meget lille håndfull dårlige elementer blir luket ut av partiet; så vel politisk som organisatorisk blir et partimedlems posisjon klar, en rekke aktivister som er trådt fram under kulturrevolusjonsbevegelsen blir tilført parti og gir parti et nytt blod; litt etter litt dannes det en ledende kjerne som beslutsomt gjennomfører formann Maos proletariske revolusjonære linje, på denne måten kan vi utføre et godt arbeid med korrigeringen av partiet og sette det store mål som Formann Mao har pekt på, ut i livet: "Partiorganisasjonen må være sammensatt av proletariatets framskredne elementer, det må være en seierriktig avantgardorganisasjon som kan lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden."

Dette har gyldighet for bevegelsen i industri og gruvebedrifter og generelt også for bevegelsen i kultur- og utdanningsinstitusjoner, i parti og regjeringsorganer.

Oppsving i revolusjonen stimulerer til oppsving i produksjonen. Takket være innsatsen fra de hundrer av millioner fattige og lavere mellomstore bønder har landbruket i landet vårt i flere år på rad kunnet høste inn overvådige avlinger. Først når den sosialistiske posisjon på landsbygda er blitt konsolidert, er det mulig for den store proletariske kulturrevolusjon å vinne seier på seier i byene. Vi hilser de fattige og lavere mellomstore bønder, arbeiderklassens faste forbundsfelle. Med gjennomføringen i dybden av "kamp-kritikk-omdannelsen" har mange nye ting også vokst fram på industrifronten. Under omdannelsen foregår det på mange steder en kraftig teknisk revolusjon. Situasjonen er utmerket og inspirerende. Den lille håndfull klassefiender som har gjort et forgjeves forsøk på å gjøre et comeback har spilt fullstendig fallit. For tiden er situasjonen meget vanskelig for den amerikanske imperialismen, den moderne sovjetrevisjonismen og for all reaksjon over hele verden. De blir forslått og ille medfart, de befinner seg i oppløsning og er kommet inn i en blindgate. Under kamerat Mao Tse-tungs ledelse er vårt store fedreland, som er blitt stålsatt i den store proletariske kulturrevolusjon, nå inne i en lysende tid med ubegrensede utsikter. Vi må gjøre en energisk innsats for å holde tritt med situasjonen slik den utvikler seg, vi må mobilisere massene fullt ut, øyeblikkelig sammenfatte erfaringene, utføre et godt arbeid med undersøkelser og studium, være flinke til å utnytte gode eksempler, utarbeide allsidige planer, styrke ledelsen og utføre et virkelig godt arbeid i slaget for "kamp-kritikk-omdannelse". Dette er et slag i vår kamp for å vinne seier på alle fronter i den store proletariske kulturrevolusjon. La oss nøye følge Formann Maos store strategiske plan og marsjere fram fra seier til seier!

PERSONVURDERING

lønnene for de ulike jobber ved bedrift-
en fastlagt.
Vurderinga av hvor mange poeng de for-
skjellige faktorer skal gis ved en jobb,
blir foretatt av en vurderingskomité.
I Rammeavtalen heter det : "Det anbe-
fales at en av ledelsens representanter
i vurderingskomiteen fungerer som leder
av komiteens arbeide. Denne legger opp
arbeidsprogrammet for komiteen og sørger
for at planen følges". Videre : "tvister
om jobbers verdi kan ikke innbringes for
noen ankeinstans, men hovedorganisasjon-
enes rasjonaliseringskontor kan, etter
anmodning fra en av partene, rådspørres
som konsulenter."

I hovedorganisasjonenes publikasjoner
understrekkes det gang på gang at "ved
systematisk arbeidsvurdering er det job-
ben og ikke personen som skal vurderes."
Det hele skal lyde så objektivt og fint
som mulig. Personene, dvs. arbeiderne,
skal skånes. Blir de så det? Langt i fra.
I tillegg til arbeidsvurdering benyttes
i de fleste tilfeller også såkalt pers-
onvurdering. I Rammeavtalen heter det :
"Akkord- eller bonussystemer og/eller
personvurdering kan fortsatt anvendes
eller innføres." Og dette til tross for
at det i komiteinnstillinga opprinnelig
het : "Personvurdering må ikke innføres
i forbindelse med arbeidsvurdering uten
etter spesiell avtale som godkjennes
av forbundet." Det såkalte "trynetillegg"
er nå faktisk innført ved avtale. Også
for personvurdering er det utarbeidet
systemer. Det man der særlig legger vekt
på er samarbeidsevne, lærøenhet, ansv-
erlighet, helbredetilstand, påpasselig-
het osv. Et personvurderingssystem gir
seg også utslag i poeng som teller med
ved lønnsfastsettelsen.

Hva ønsker man så å oppnå med alt dette?
Hvilke motiver er det som driver kapit-
alistene til å satse svære summer på
konsulentfirmaer og egne rasjonaliser-
ingskontorer? Hva er det som får pampe-
klikken på øverste toppen av LO til å
spørre seg "-- om de nåværende lønns-
systemer er i pakt med lønnsutviklingen--"?
Ikke omsynet til arbeiderne. Det svaret
man som oftest får fra ledende hold i
organisasjonene er at det nye systemet
er så mye mer rettferdig. Hvordan rett-
ferdig? Svaret er treffende gitt av en
tidligere klubbformann ved NEBB: "Enhver
arbeider skal føle at han ikke blir be-
handlet urettferdig, han skal ikke føle
seg urettferdig forbigått av arbeidskam-
eraten." Her er vi ved kjernen av prob-
lemet. Systemet går ut på at man skal gi
arbeiderne inntrykk av at de blir hårf-
int rettferdig gradert innbyrdes. At
arbeiderne blir utbyttet av kapitalei-
erne kommer med dette mere i bakgrunnen.
Dette lykkes i desto høyere grad etter
som man hved hjelp av vitenskapelige me-
toder og registreringsapparater forsøker
å dupere arbeiderne ved å gi dem inntrykk
av at dette er den kalde, nakne objektiv-
iteten selv. Man forsøker å stille ar-
beiderne hjelpeløse overfor en ugjennom-
trengelig masse av data, elektronisk
regneutstyr osv.

En hensikt som arbeidsgiverne lett opp-
når ved arbeids- og personvurderingssys-
temene er å presse arbeiderne til enda
større ytelser og dermed større profitt
for kapitaleierne. Dette kommer tillmed-
direkte til uttrykk i en av særbestemel-
elsene i Rammeavtalen : "Et lønnsystem
basert på arbeidsvurdering bør stimulere
den enkelte til å dyktiggjøre seg for
opprykking. Det vil derfor være naturlig
at kvalifiserte arbeidere, under ellers
like vilkår, rykker opp i stillinger som
blir ledige i høyere lønnsklasser innen-
for systemet."

Føler så arbeiderne dette som et godt og
riktig lønnsystem? Svært ofte nei. I
Sverige har dette endatil gitt seg så
sterke utslag at bedriftsledelsen, etter
å ha satset store summer på de nye syst-
emene, har måttet bøye seg for arbeider-
nes krav og forkaste dem. De nye lønns-
systemene er først og fremst opptatt av
differensiering. Utgangspunktet er at al-
le arbeidere yter forskjellig innsats.
Det perfekte system ut fra byråkratens
synspunkt ville være at alle arbeidere
ble ulikt lønnet. Dette er ennå teknisk
umulig, foreløpig har man plassert dem i
en rekke lønnsklasser, og klasse-
delingen blir stadig mer differensiert. Hva res-
ulterer så dette i ? Svært ofte innbyr-
des misnøye blant arbeiderne. Og dermed
har kapitaleierne oppnådd en annen viktig
fordel : I stedet for å plagres med ube-
hagelig kamp mot en samlet og solidarisk
arbeidestokk, splittes arbeiderne opp i
indre strid. Så drøftes penger og klasser
i det uendelige mens profitten fra arbe-
idernes slit kan trekkes ut i fred og ro.

Person- og arbeidsvurdering oppford-
rer direkte til et utidig og usolidarisk
klatesamfunn. De kriterier som legges
til grunn for personvurderingen gjør det
i sterkest grad. Arbeiderne gis poeng
etter samarbeidsvilje. I praksis betyr
dette at man får høyere lønn for å smis-
ke med bedriftsledelsen og blir trukket
i lønn for å vise kampvilje og solidari-
tet med arbeidskameratene.

Hvordan ser så LO og forbundsledelsen på
denne utviklinga? Svaret er alt gitt
mange ganger i den nevnte rammeavtalen
mellom LO og NAF. Det kan også være verd
å sitere fra et komitéforslag i Norsk
Kjemisk Industriarbeiderforbund. Etter å
ha forsøkt å påvise at de nye lønnsyst-
emene er en nødvendig konsekvens av den
tekniske utviklinga, sies det : "Dertil
kommer at det ikke er noen grunn til å
anta at den tekniske utviklingen vil
stoppe opp. Tvert imot krever den tekn-
iske utviklingen en utvidet rasjonalise-
ring av vår industri som vil medføre en
ytterligere endring av de framtidige ar-
beidsforhold og produksjonsutstyr. Dette
skulle derfor betinge en endring av de
nåværende lønnsformer, slik at de kom-
mer i samsvar med de nye produksjonsme-
toder." Videre : "Lønnsystemet må være
slik oppbygget at det skaper interesse
for rasjonalisering."

"Skal vi medvirke til gjennomføring av
arbeidsvurdering?" spør så forbundet seg.
Det gir selv svaret : "Uavhengig av hva
fagorganisasjonen måtte mene om bruk av
nye lønnsystemer, kan en ikke unngå at
arbeidsgiverne målbevisst arbeider for
bruk av arbeidsvurdering. Stilt overfor
dette problem må de faglige organisasjon-
er medvirke ved metodens utforming alle-
rede fra begynnelsen." Allerede utgangspunktet er at arbeidernes
organisasjoner ikke er i stand til å mot-
sette seg arbeidsgivernes målbevisste ar-
beid. I stedet får man konsentrere seg om
utformingen av dette, og forsøke å øve
sin innflytelse her. Hvordan skjer så
det ? Jo, ved at bedriften kjøper noen av
arbeiderne, ofte såkalte toptillits-
menn, til å være med på innføringa av de
nye systemene. Disse lakeiene ansettes
gjærne ved bedriftens rasjonaliserings-
kontor. Den evne disse har til å innvir-
ke på systemet til arbeidernes fordel er
kort og godt lik null. I komiteinnstil-
linga fra Norsk Kjemisk Industriarbeid-
erforbund, heter det : "De tillitsmenn
som blir tatt ut til å være med på gjen-
nomføring av vurderingen, skal på for-
hånd skolerers slik at de fullt ut beher-
sker systemet". Skoleringa betales av be-
driften, som også må sørge for denne."

I Rammeavtalen heter det : "Før ar-
beidsvurdering settes i verk ved bedrif-
ten, skal bedriftsledelsen og eventuelt
produksjonsutvalget ta kontakt med arbe-
idernes tillitsmenn og eventuelt produk-
sjonsutvalget til å gi opplysninger og
drøfte de påtatte tiltak." I komiteinn-
stillinga fra Norsk Kjemisk Industriarb-
eiderforbund heter det at "--arbeiderne
gis den best mulige informasjon om hva
arbeidsvurdering er og hva den går ut
på---" --"slik at det kan tilfredsstille
den enkelte arbeider." Praksis er noe
forskjellig, men oftest slik at arbeider-
ne får vite minst mulig om de konkrete
tiltak ved bedriften mens de samtidig
får høre en masse svada om hvor fint og
moderne det nye systemet er. Arbeiderne
ved NEBB f.eks. vet stort sett ingen xxx-
ting konkret om hvilke endringer de står
overfor. Forhandlingene er mer og mindre
blitt holdt hemmelige. En avdeling har
begynt med det nye systemet som en "prø-
veordning". Og så når det hele er tilst-
rekkelig godtatt som et faktum fra ar-
beidernes side, blir det tatt i bruk over
det hele.

Det hender imidlertid at ledelsen opp-
trer noe mer selvsikkert. Ved Aftenpost-
ens tekniske avdelinger tenkes også ar-
beids- og personvurdering gjennomført. Her
kunne en representant for ledelsen nokså
bryskt fortelle : "Systemet blir innført
hva nå enten dere vil eller ei."

Er det ennå noen kamerater som
tviler på hvem som er tjent med de nye
lønnsystemene ?

ARBEIDSL- STI

OGSÅ BLANT HØYT U

Igjen henger truselen om arbeids-
ledighet som en knugende mare over
store grupper av norske arbeidere.
I løpet av de tre første kvartalene
1968 hadde i alt 200 bedrifter
enten innskrenket eller innstilt
driften. Ved utgangen av november
1968 var det registrerte antall
arbeidsløse oppe i 19650, ved års-
skiftet var tallet like under 30000.
I et tidligere typisk pressom-
råde som Nedre Telemark har det i
løpet av ett år blitt 1400 færre
arbeidsplasser, meldinger om ytter-
ligere innskrenkninger og oppsigel-
ser kommer stadig. For kort tid
siden ble skipsverftet i Hommel-
vik like utenfor Trondheim nedlagt.
For en uke siden ble 150 arbeidere
oppsagt ved Hydros anlegg på Rjukan.
Situasjonen i Rana-distriktet er
kritisk.

Et nytt trekk ved arbeidsledig-
hetssituasjonen den siste tiden er
at det også for folk med høyere
utdannelse begynner å bli vanske-
lig å få arbeid. Dette gjelder sær-
lig teknisk utdannet arbeidskraft.

En artikkel i Teknisk Ukeblad
nr. 44 1968 er i så måte nokså opp-
siktsvekkende. Generalsekretær
Erik Bjørn i Norges Ingeniørorgani-
sasjon, NITO, skriver her om en
undersøkelse som NITO har foretatt
blant nyuteksaminerte ingeniører
for å finne ut om arbeidsmarkedet
for disse er blitt vanskeligere.
Om denne undersøkelsen heter det :
"Undersøkelsen tok i første om-
gang sikte på å få fastlagt hvor
stor prosentuell andel av de ny-
uteksminerte som begynte i ar-
beidslivet. I 1967 ble det uteks-

aminert 1028 elever fra 7 skoler
fordelt på 18 faglinjer. Under-
søkelsen ble foretatt i tidsrom-
met 1. oktober 1967 til 1. juni
1968. I løpet av denne tid fikk
man svar fra 762 ingeniører, eller
74% av det totale antall uteks-
aminerte. Med den fordeling og
spredning materialet har på skoler
og linjer finner vi at resultatene
er representative for de ingeni-
ører som ble uteksaminert i 1967.

Av de 762 besvarelsene oppga 476
(62,5%) at de hadde fått stilling,
50 (6,5%) at de ikke hadde fått
stilling. 199 (26,1%) avtjente sin
førstegangstjeneste i militæret,
mens 37 (4,9%) fortsatte sin ut-
dannelse.

Av de innkomne svar fremgikk det
at på de klassiske faglinjer
elektronikk, maskinteknikk og
kjemiteknikk var vanskelig å få
arbeide. Tre kvartaler etter eks-
amen var det fortsatt 18,3% fra
elektro-, 9,7% fra kjemi- og 8,6%
fra maskinteknisk faglinje som
ikke hadde fått stilling.

Når en sammenholder de tendenser
en kan utlede av disse undersøk-
elsene med de informasjoner vi har
fått i løpet av den aller siste
tida er det absolutt grunn til uro.
Vi har nemlig kunnet registrere
uforholdsmessige mange søkere, opp
til 150— på en rekke stillinger
som i og for seg ikke er spesielt
attraktive. Vi har også fått hen-
vendelser fra arbeidskontorer som
meddeler at mange nyuteksaminerte
ingeniører søker arbeide.

KAME- STREIK

I tida oppunder jul pågikk det en streik
i Trondheim som har avslørt med all tyde-
lighet hvor sleipt og reaksjonært borger-
skapet er når det kommer til stykke.

Om lag 70 drosjesjåfører i byen gikk
november til streik etter at meklinga var
brutt i deres forhandlinger med Trond-
heims Drosjeeierforening/Norges Drosjeei-
erforbund. Drisjeeierne i Trondheim ville
ikke gå med på å revidere tariffavtalen
etter de samme retningslinjer som var
lagt til grunn ved oppgjøret for drosjene
i resten av landet. P.g.a. lønnsøkninger
hos drosjesjåførene i bl.a. Oslo, Bergen
og Stavanger, økte takstene i disse byene.
Men også drosjeeierne i Trondheim fikk
det samme tillegg i takstene som resten
av landet, (dvs. 8,5%, noe som tilsvarer
10 - 15 000 kr. pr. bil i året!) Det var
derfor svært naturlig at drosjesjåførene
også her forlangte samme levevilkår som
sine kolleger i andre byer. Det var alt-
så dette drosjeeierne i byen hårdnakket
satte seg imot, og avslø, noe det sjølsag
ikke var rimelig argumenter for å gjøre
i det hele tatt. Dermed ble det streik.
en streik som skulle vise seg å vare i en
hel måned. Drosjesjåførene sto kompromiss-
løst på sine krav sjøl om de blei bekjem-
pa på alle mulige måter av klassefienden.

Drosjeeierne mobiliserte alt de kunne av
"slekt og venner" til å kjøre drosje un-
der streiken og dermed opptre som streike-
brytere. De fagorganisertes rettmessige
lønnskamp skulle nedkjempes. Byens dro-
sjer blei benyttet av drosjeeiersønner,
døtre og hustruer!, og dessuten andre re-
servesjåfører som forevrig hadde annet
arbeid. Svært få av dem hadde bevilling
til å kjøre drosje. Men fylkestrafikksje-
fen sydde puter under arma på drosjeei-
erne ved å gi flust med nye bevilninger.

Et par medlemmer av Trondheim Unge Høyre,
som har drevet med en aktiv vervekampanje
for UH, oppretta ei gul fagforening
(taxiforening) for å organisere alle ele-
menter som aktivt var med på å undertryk-
ke de streikendes kamp. Denne reaksjonære
klikken har fått noen få forskrudde indi-
vider uten klassebevissthet med på dette,
og solidariske som de er med drosjeeierne
har de som mål å opptre som organiserte
streikebrytere også under kommende kon-
flikter. Foreninga har litt under 20 med-
lemmer.

Andre deler av borgerskapet deltok også
i den forræderiske sabotasjeaksjonen ved å
benytte sine privatbiler som drosjer og
således profitere grovt på drosjesjåfø-
res streik.

Adresseavisa, som alltid det reaksjonære
borgerskapets fremstetalerer, kjørte ei
planmessig hetsakasjon mot de streikende,
en "splitt og hersk"-propaganda av verste
sort.

Kommunismen er proletariatets
helstøpte ideologi og et nytt sam-
funnssystem. Kommunismen skiller
seg ut fra enhver annen ideologi
og samfunnsordning som den mest
fullekomne, den mest revolusjonære
og mest rasjonelle i hele menne-
skehetens historie. Føydalismens
ideologi og samfunnsordning er
allerede havnet på historiens mu-
seum. Kapitalismens ideologi og
samfunnsordning har i en del av
verden likeledes havnet på museet,
mens den i andre land likner "en
døende som raskt avkreftes, lik
sola som synker bak åsene i vest",
og vil snart havne på museet. Det
er bare kommunismens ideologi
og samfunnsordning som er full av
ungdommelig livskraft, og som
med et jordskreds kraft og med et
tordensskralls styrke brer seg i
hele verden.

Mao Tse-tung (Om det nye
demokrati, januar 1940)

MORRABLA SKRIVER PÅ LEDERPLASS :

Ragnar Kalheim kunne nok ha ett
og annet å utsette på vårt nuvæ-
rende samfunn, og der fikk han
full støtte både fra professor Fjeld-
Halvorsen, fra direktørene Lie og
Onarheim og fra student-direktør
Ottosen. Og det finnes vel ikke noe
vettugt menneske som mener at
dagens samfunn er fullkomment og
ikke har behov for forbedringer.

Men hadde noen ventet at Ragnar
Kalheim skulle reise seg og hyle,
gripe mikrofonen mellom tennene
eller på på annen måte mane til
vold mot undertrykkerne, måtte de
bli lettere skuffet. Kalheim gav i
rolig og saklig ordelag uttrykk for
at reformene måtte skje i sam-
arbeide mellom ledelse og ansatte
- og tilsvarende mellom universi-
tetsledelse og studenter. Der er
han helt på linje med Morgen-
bladet.

ØSHETEN SER

DANNA ARBEIDSKRAFT

I 1968 ble det uteksaminert 1369 ingeniører fra de norske ingeniørskolene. I 1969 får vi i tillegg det første kull fra Gjøvik tekniske skole. At vi allerede nå kan konstatere vanskeligheter som nevnt, er foruroligende. Det gjør ikke situasjonen lysere at flere enn tidligere av de nordmenn som uteksamineres fra de svenske institutter, søker arbeide i Norge, fordi det er vanskeligere å få kvalifisert arbeide i Sverige, og at en del bedrifter har foretatt en nedbemanning p.g.a. bl.a. strukturrasjonalisering."

Dette viser at den nye store oppgangen i arbeidsledigheten ikke er et forbigående fenomen, men en alvorlig dyptgående krise i hele vårt kapitalistiske økonomiske system. Borgerlige økonomer regner det for gunstig med en viss arbeidsledighet, da blir det lettere å holde lønningene nede. Dette har nå begynt å gjelde også for akademisk arbeidskraft.

I Sverige er det nå tydelig at de som har makta i samfunnet legger den høyere utdanning på den måten at folk med slik utdanning skal bli arbeidsledige. I en statlig svensk utredning regner en med et overskudd på 25 000 eller ca. 15% av all høyere utdannet arbeidskraft i midten av 1970-årene. Dette betyr at skattebetalerne, og det vil i alt vesentlig bety arbeidsfolk, betaler for utdanninga for at kapitalistene p.g.a. arbeidsledighet skal kunne presse ned lønnene til arbeidskraft med lang utdanning og presse arbeidere med kortere ut-

danning ytterligere ned i lønn.

Den samme tendens gjør seg gjeldende i Norge. Bl.a. er det interressant å sammenlikne undersøkelsene til NITO¹, som er nevnt ovenfor, med den innstilling "Siem-komiteen" ga om utredning av spørsmålet om samfunnets behov for teknisk personell. Denne komiteinnstillinga legger uhyre vekt på næringslivets behov for slikt personell. NITOs undersøkelser viser samtidig at det allerede er tendenser til "overproduksjon" på flere faglinjer i 1968 enda det nå blir uteksaminert et betydelig antall færre ingeniører enn hva "Siem-komiteen" mente det ville være behov for i 1970.

Det kapitalistiske system fører igjen til krise. USA og Vest-Europa er idag inne i en utbredt stagnasjonsperiode, noe som nettopp den kraftig økende arbeidsledigheten viser. Det store krigsforbruket sammen med oppbygginga etter siste verdenskrig har bidratt til å skape høy aktivitet og etterspørsel, og har på den måten stabilisert systemet en god del. For ytterligere stabilisering sysselsettes en mengde arbeidskraft i ikke-produktive virksomheter: Reklame, ulike "service"-yrker, produksjon av unyttige luksusvarer osv. Dette betyr at et høyt utviklet kapitalistisk system må ødelegge en del av sin egen produksjon for å kunne fungere.

Men hvor lenge vil de breie lag av folket gå med på denne utbyttinga?

MOT BRYTERE

Som en skjønner var det mange som aktivt motarbeida Trondheimssjåførenes rettfærdige lønnskamp.

Men ikke alle; under parolen "Solidaritet med de streikende drosjesjåførene", ga Trondheim SUF sin aktive støtte til dem som kjempet for sine rettigheter. En løpeseddel, utarbeida i samarbeid med de streikende sjåførene, og som oppfordret folk til å boikotte de avskyelige streikebryterne og som oppga deres bilnummer, blei spredd i 3000 eks. "Jo flere streikebrytere, dess mindre virkning har streiken, og sjåførene står dermed svakere" "Ikke bruk drosje under streiken", "Anmeld alle som driver med piratvirksomhet". Det blei i tillegg avholdt et par stands i byen hvor det blei samla inn hundreder av kroner til de streikende siden de sto økonomisk svakt p.g.a. de beskjedne streikebidragene. Det blei i løpesedlen i tillegg retta en oppfordring til fagforeninger og forskjellige organisasjoner om også å støtte økonomisk. Ved sjøl å gå i bresjen i så måte fikk Trondheims-SUF'erne i gang en spontan hjelpeaksjon blant fagforeningene.

Det som videre hendte i saka var at streikebryterne tromma sammen til et møte der bare fire organiserte var til stede. resten drosjeelsere, reservesjåfører, og andre uorganiserte, tilsammen under forti. I en NTB-melding het det at "et halvt hundre av de streikende drosjesjåførene hadde hatt et møte og vedtatt en henstilling til partene om å få slutt på streiken før jul." Flere av de uorganiserte var forøvrig uenig i vedtakene som blei fatta, og som tok sikte på å få drosjesjåførene til å gi opp streiken uten at deres krav var imøtekommet.

I pakt med dette oppfordra (les: tvang) meklingsmannen partene til nytt meklingsmøte like før jul. Men drosjesjåførene sto beinhardt på sine krav og ville ikke vike for arbeidskjøpernes reaksjonære krumspring. Resultatet var at drosjesjåførene blei innrømme lønnstillegg på linje med resten av landet. Forsåvidt var jo dette en pen sier for de streikende sjåførene, men det lønnstillegget de hadde måttet reise til kamp for, var ikke annet enn en omtrentlig kompensasjon for den økte prisstigninga.

Det harer også med til historien at etter at streiken var avblåst, gikk en god del av dem som hadde streiket til hevnaksjon mot streikebryterne som ennå kjørte. Forstyrrelsesaksjoner ved hjelp av støyender blei retta mot disse klassefjender. Radiosambandet blei på denne måten ødelagt og måtte kuttes helt ut slik at drosjesentralen blei fullstendig lamme, - og det samme blei streikebryterne!

LÆRLINGER

TIL KAMP!

Jeg jobber på en grafisk bedrift og bor på hybel. For kort å forklare hvilken situasjon vi lærlinger er i skal jeg skrive mitt budsjett for en måned. Netto lønn kr. 490,-, hybelutgifter kr. 200,-, reiseutgifter kr. 65,-, middager à kr. 6,- dvs. én rett, kr. 180,-. Det som blir igjen til brømat, mineralvann, melk, tobakk, fornøyelser og klær i en måned er kr. 45,- dvs. kr. 1,50 pr. dag. Dette er det umulig å leve av, og derfor har jeg og et par arbeidskamerater tatt kveldsskift på en sjokoladefabrikk, men det holdt vi ikke ut mer enn i 3 måneder. Vi arbeidet 5 dager i uka, arbeidstid fra 7.00 - 16.00 og fra 16.00 -24.30, og vi måtte snike oss ut fra jobben siden kveldsjobben begynte samtidig med at dagjobben slutta. Arbeidskameratene stemplet ut for oss, men dette blei oppdaga et par ganger og resulterte i at de fikk lønnstrekk for den tida de hadde stempla for oss. Dette på toppen av at vi ikke gjorde annet enn å jobbe og spise, førte til at vi måtte slutte med kveldsjobben. Da søkte vi Statens Lånekasse for studerende ungdom om lån, men nei, vi hadde for høy inntekt slik at lånet uteble. Derfor er vi nå kasta ut i de glupske pengeutlånerens hender, hvor en underskriver gjeldsbrev på kr. 520,- og får utbetalt kr. 470,-.

Denne økonomiske situasjon som staten og kapitalistene setter oss i, er et tydelig trekk i deres spill for å hindre arbeidsfolk i å få faqutdannelse. De har i sin felles undertrykkelse av arbeiderklassen gjennom etterkrigstida forsøkt å få bort all faqutdannelse, slik at de kan anskaffe spesialarbeidere med kort opplæringsperiode og lavere lønn enn faglærte krever.

Et eksempel er gullsmedfaget hvor antall faglærte som er ansatt i industrien er redusert med opptil 97 % i løpet av 10 år ved enkelte bedrifter i Oslo. Og på trykkeriet der vi jobber, hadde man for fem år sida to trykkemaskiner og to faglærte trykkere. Nå har bedriften 8 maskiner og fem trykkere, men tre maskiner kjøres av lærlinger.

Det heter så fint at lærlinger skal følge svennen i hans arbeid, men vi blir satt enten til å kjøre en maskin alene eller til å utføre samme arbeid som ufaglærte. Vi har ankeinstans. Det er de to oppnevnte tilsynsfolka på jobben, en fra bedriftsledelsen og en pamp fra produk-

BLODSLIT MED POST -LAV LØNN

Vi hører ofte at publikum klager over at posten kommer sent fram, og det er det sjølsagt mye i. Dette skyldes at postbudens arbeid ikke bare består i å traske rundt i gatene som et vanlig muldyr, men at vi også har en rekke andre oppgaver. De fleste av oss begynner kl. 630 om morran(noen begynner kl. 600) Vi henter da posten til distriktene i svære traller, deler den på de fire på hvert distrikt, som igjen må dele sin post etter gatenummer og til hver oppgang. Dette gjøres kontinuerlig til kl. 8 00, legges da i vesker og bæres ut. Når vi er framme på ruta, begynner arbeidet med å legge posten i hver enkelt kasse, noe som ofte er plundrete da mange kasseanlegg er gamle og farlige for fingrene. Etter matpausen gjentar denne rutinen seg, og vi er ferdige ca kl. 14.00

Arbeidsbyrden er ikke lik for alle, noen ruter er spesielt harde, og dette skaper misnøye mellom de som har det aller verst og de som ikke har det fullt så ille og gjør fronten arbeidere imellom svakere. Denne ulikheten brukes som et argument når Poststyret setter i gang hva de kaller regulering, noe som i virkeligheten er beinhardt rasjonalisering, og som går ut på å legge større byrder på samtlige ansatte. Den siste store rasjonaliseringa skjedde for et par år siden. Den gangen var det fem mann på hvert distrikt, men så blei hver femte rute innstilt og arbeidet fordelt på de fire bud som var igjen. Alt tyder på at en ny sårn "regulering" kommer nå på vårparten, og dette sk er mens postmengden stadig øker. Dette er ikke først og fremst fordi folk skriver fler brev enn før, men spesielt fordi omfanget av reklamesendinger, vareprøver, gratislotterier, borgerlig propaganda osv. fra kapitalsterke firmaer og forlag (som f.eks Det Beste, NÅ, Music Hall, Farmand og misjonsblader) s adig øker. Ved siden av at dette sølet er tungt å bære, er det også andre plager ved disse utsendingene. Formatet er tungvint å hanskkes med; konvoluttene er vonde å sortere og pakkene forskyver seg i veskene. Dessuten er sendingene bestandig mangelfullt

sjonsutvalget, så enhver kan tenke seg hvor mye nytte vi har av dem. Etter hvert som presset fra myndigheter og kapitalister har økt, har fagforeningenes og forbundenes pamp gitt etter. Nå skal læretida nedsettes til 3 år, og i en rekke fag har en innført omskolingskurs slik at en faglært i et fag etter 6 måneders kurs kan regnes som faglært i et annet beslektet fag. Dette sammen med LO-byråkratens tariffpolitikk som går ut på at høgtlønna ikke skal få lønnsauke for at lavtlønna skal få 2,5-3 øre i tillegg pr. time, fører til at de faglærtes stilling stadig blir dårligere og skillene mellom dem og spesialarbeiderne blir redusert. Hvem er det så som tjener på dette?

og feilaktig adressert sånn at budene må utføre det rene detektivarbeid for å finne ut hvor de skal. I jula er det spesielt ille. Postmengden mangedobles og arbeidsbyrden øker tilsvarende. For dette får vi et såkalt julehonorar som samarbeidsfolka skryter stort av. Dette er på 100 kroner og sjølsagt gjevt å ta med. Men vi må huske på at dette skal dekke: Kraftig forsert arbeidstempo, voldsomt økt belastning på rygg, skuldre og bein og flerfoldige timer med ekstraarbeid. På hvert distrikt kommer nemlig en til to mann ned på jobben opptil to timer før arbeidstida egentlig begynner, omberinga tar så lang tid at matpausen ofte forsvinner og buda holder på med siste ombering helt til ved tre-tida. Ved siden av dette er det alltid minst en mann pr. distrikt nede og jobber om kvelden for at det ikke skal bli totalt "sprekk" om morran. Så "honoraret" er såmann ingen julegave.

Arbeidstidsforkortelsen, redusert arbeidstid på lørdager og fridager, er på posten som store pene pakker med ikkenoe inni. Vi har en bestemt mengde post å bære ut, og om dette må gjøres på 42½ i stedet for 40 timer i uka, blir selvfølgelig ikke arbeidet noe lettere. Det samme gjelder for "fridagene", så som offentlige høytidsdager etc. For om vi har fri en dag så sender ikke folk så mye mindre post av den grunn, og dermed blir det nesten dobbelt så mye post dagen etter. En ting til: På de distriktene der det er spesielt mye post kommer vanligvis en mann på jobben en god stund før tida og begynner å arbeide da for at det ikke skal bli sprekk. Dette får vi ikke betalt for, altså ulønna overtid. Enhver kan tenke seg hvilken fysisk slitasje det er å bære 15-20 til 50 kilo post på skuldrene flere timer hver dag, særlig når dette pågår i årevis. Det er altså ikke noen tilfældighet at fraværsprosenten i postverket p.g.a. sjukdom er så stor som den er. En rekke av postombæringssentralene er mangelfullt utstyrt med skikkelig lys og friluftsanordninger; det er trange og kummerlige arbeidsforhold. Alt dette tatt i betraktning er det nesten rart at vi har funnet oss i den ynkelige betalinga vi nå får, (ikke for det, det er jo ledelsen i LO som trykker disse skammelige avtalene nedover halsen på oss.) Lønna ligger på en 18 - 20 000 i året, og det er ikke på langt nær nok til å holde liv i en vanlig familie i våre dager, med de prisene det er på alle nødvendighetsartikler, utgifter til husleie osv. Dermed blir det overtid og ekstraarbeid andre steder, enten man vil eller ikke. I parentes bemærket så var postverkets netto overskudd for 1968 på 26 millioner kroner. I budtjenesten er det "gjennomtrekk" på ca. 30%, noe man ikke skal undres over, tatt i betraktning de forhold de nyansatte blir tilbudt. Når du begynner i posten er du ikke i egentlig forstand fast ansatt, derfor kan ledelsen flytte de nye fra budrute til budrute, fra avdeling til avdeling alt etter som behovet er der. Denne stadige omstillinga er sjølsagt anstrengende. I jula er det dessuten slikt at "nye" bud som kanskje har hatt fast rute et halvt års tid blir "spetta" ut, dvs. de blir overført til andre avdelinger, ofte med skiftarbeid, og "eldre" bud fra banko eller ilbuda kan overta denne ruta. Når så jula er over, julehonorar og evt. gave fra publikum er innkassert, får buda aller nådigst lov til å komme tilbake. I tillegg får ikke de nye utlevert uniform og må således betale for den harde slitasjen på klær som arbeidet medfører. Alt dette bidrar til å sette arbeiderne opp mot hverandre, og er således bare til fordel for den borgerlige staten. Hva skal så gjøres for å rette på alle disse forholdene? For det første må vi stå samla på arbeidsplassen vår, vi må kaste ut alle samarbeidspampene fra klubbledelsen og igjen gjøre den til et redskap i kampen for de daglige krav. Mye kan selvsagt oppnås gjennom dette, for samlet er vi sterke, men de grunnleggende skeivhetene kan ikke rettes opp før hele dette råtne utbyttersystemet er kasta på skraphaugen. Før dette kan oppnås må arbeidsfolk slutte seg sammen i en beinhard front mot utsugera. Til dette, og til å lede den kampen som vil komme, trenger arbeidsfolk et skikkelig marxist-leninistisk parti!

to postbud

Det er uten tvil kapitalistene som ønsker at alle arbeidere skal kunne flyttes rundt og omskoleres etter som deres utbyttersystem skaper strukturproblemer som ikke kan løses uten at de arbeidsgrupper som i dag lettest kan sette makt bak krava sine får redusert makt. Derfor er lærlingenes framtidsutsikter lite oppløftende så lenge reformister og andre samarbeidsfolk har makta over fagbevegelsen.

Vi må slåss for på ny å gjenreise en revolusjonær arbeiderbevegelse på ruinene av byråkratens service-organisasjon.

Lærling.

VERDEN I OPPRØR

Folket vinner nye seire i Thailand

Under lederskap av Thailands Kommunistiske parti har det thailandske folk vunnet nye seire i 1968. I følge ufullstendige tall for tidsrommet januar til november i fjor, gjennomførte styrker fra Thailands Patriotiske front mer enn 580 angrep. De tok store mengder våpen og ammunisjon som bytte, skjøt ned eller skadet 11 fiendtlige fly og ødela en mengde militære kjøretøyer. I løpet av året er baseområdene konsolidert og kampen har spredd seg til flere nye områder. Kampen ble utvidet til å omfatte 31 av landets 71 provinser, og over 100 nye distrikter reiste seg i opprør.

I de tre åra kampen har vart, har partisanene økt i styrke og ildkraft. Amerikanerlakeiene i Bangkok startet en "omringings- og undertrykkelseskampanje" mot geriljaområdene i mars 1968. 15 bataljoner ble sendt til nordøst-Thailand i et desperat forsøk på å slå partisanene. Felttoget endte med fiasko i juli samme året.

Amerikanske spesialstyrker er stasjonert mange steder i de sørlige provinsene i landet, og deltar mer og mer åpenlyst i kampene mot frigjøringsstyrkene. På tross av dette har folkets væpna styrker gått til stadig hardere angrep på fienden. Et såående eksempel er angrepet på den amerikanske flybasen Udorn den 26 juli i fjor, hvor mange fly ble ødelagt eller skadd.

Nye kamper rundt årsskiftet.

Partisanene fortsatte sin offensiv i provinsene Phisanurok, Phetchabun og Loey. Et stort antall av reaksjonære tropper og politi ble uskadeliggjort, melder radiostasjonen "Det thailandske folks stemme". Radioen sa at mellom 20 og 31 desember ble det foretatt mer enn 50 angrep på fiendens støttepunkt i Ban Pahya landsbyen i Phisanurok-provinsen. Et stort antall tropper og politi ble drept eller såret. 25 desember falt ei troppeavdeling i et bakhold lagt av frigjøringsstyrkene, og ni soldater ble drept eller såret. På den 27. og 29. desember ble to helikoptre skutt ned. Harde sammenstøt ble også meldt fra Lom Kao-distriktet i Phetchabun-provinsen.

Det Thailandske Folks Frigjøringshær grunnlagt.

I januar meldte radiostasjonen at de forskjellige væpna kampgruppene i landet var sluttet sammen til Det Thailandske Folks Frigjøringshær, med en øverste ledelse. I erklæringen om dette het det at siden grunnlegginga av den første væpna avdeling den 19 november 1965, har de progressive utkjempet over 1000 slag og uskadeliggjort et stort antall fiendtlige tropper. Erklæringen sier videre at

den meget utstrakte kampen i landet nødvendiggjør ei samordning av de væpna styrkene. Det Thailandske Folks Frigjøringshær har tre hovedoppgaver: Kamp, massearbeid og produksjon. Erklæringen sier videre at frigjøringshæren må drive propaganda blant massene, organisere dem, væpne dem og hjelpe dem til å grunnlegge revolusjonær politisk makt. Frigjøringshæren handler i samsvar med, Mao Tse-tungs tenkning, og er underlagt det absolutte lederskapet til Thailands Kommunistiske Parti, som skapte denne hæren. Frigjøringshæren sier seg villig til å samarbeide med folk som motsetter seg de amerikanske imperialistenes aggresjon mot Thailand, og som er motstandere av det fascistiske diktaturet til den forræderske Thanom-klikken.

Anti-amerikanske demonstrasjoner i Ankara.

Mange hundre studenter demonstrerte mot den nye amerikanske ambassadøren til Tyrkia, Robert Komer, 6 januar. Protesten var rettet mot den amerikanske aggresjons- og krigspolitikken, og mot Komers medskyldighet i forbrytelsene mot det vietnamesiske folk i den tida han var viseambassadør i Sør-Vietnam, og sjef for det amerikanske "pasifiseringsprogrammet", som førte til at mange vietnamesere mistet livet. Studentene kalte ham "det vietnamesiske folks bøddel" og forlangte at han skulle utvises fra Tyrkia. Bilen til Komer ble veltet og satt fyr på, og omkring ti medlemmer av det amerikanske "fredskorpset" (som tjener den amerikanske imperialismens interesser på universitetet) ble bombardert med stein og jord.

Kampen øker i styrke.

Nesten 200 fiendtlige tropper ble satt ut av spillet i desember i Xieng Khoang og Udom Say provinsene i følge Pathet Lao radioen. Amerikanerne og deres lakeier sendte flere sabotasjegrupper inn i de frigjorte områdene for å spre terror blant sivilbefolkninga, men disse ble slått tilbake med store tap. Frigjøringsstyrkene utkjempet 16 angrep mot fienden i Udom Say provinsen i den samme måneden. Store mengder våpen ble tatt som krigsbytte. En landsby ble frigjort. I tidsrommet 9.-29. desember ble 4 amerikanske fly og ett helikopter skutt ned over de frigjorte områdene i nord-øst.

Væpna aksjoner i Kerala, India.

Flere væpna aksjoner mot politistasjoner og eiendommene til store jordeiere har funnet sted i det siste. Over 300 revolusjonære angrep en sambandsstasjon for politiet den 24. november i fjor, bevæpna med dolker, spyd, geværer, dynamitt og andre våpen. Seks politifolk ble drept eller såret. Tidlig på morgnen den 22. november angrep over 400 revolusjonære en politistasjon i

LAOTISKE REVOLUSJONÆRE STUDERER FORMANN MAO'S VERKER

Telicherry. Telefonledningen ble kutta, en politibil ødelagt og en hjemmelaga håndgranat ble kasta mot vakta. Den 25. november angrep omlag 200 væpna bønder en stor jordeiendom i Kuttanad-området. Såkornet og andre ting jordeieren hadde stjålet fra bøndene ble konfiskert, og våningshuset ødelagt. Skremt av disse aksjonene beordret den reaksjonære delstatsregjeringa (under ledelse av renegaten og revisjonisten Namboodirapad) alle politistasjoner i Kerala til å være i alarmtilstand døgnet rundt.

Over 20 000 fiendtlige tropper satt ut av spill i Laos i 1968.

Et stort antall fiendtlige tropper ble satt ut av spill og de frigjorte områdene ble ytterligere konsolidert i året som gikk, heter det i en rapport fra Khang Khay, Laos. Ifølge ufullstendige tall ble over 20 000 fiendtlige tropper satt ut av spill, iberegna mange amerikanske, thailandske og sør-vietnamesiske "rådgivere" og annet militærpersonell fra amerikanske satelittland. De patriotiske styrkene i Laos erobret over 6 300 våpen, ødela 72 militære kjøretøyer, senket 44 båter eller motorbåter og skjøt ned eller ødela 170 amerikanske fly. I tillegg ble det ødelagt et stort antall bruer, brakker, forsyningsbaser, flyplasser, artilleristillinger og radarinstallasjoner.

Sammenlikna med 1967, økte antallet fiendtlige tropper som ble satt ut av spill med 30 % og antallet fiender tatt til fange økte 7 ganger. Antallet desertører fra "regjeringshæren" økte 2,5 ganger.

150 millioner sett av Mao Tse-tungs Verker i Utvalg utgitt i Kina de siste tre åra.

Fra starten av Kulturrevolusjonen i 1966 og fram til november 1968, ble det i Kina trykt og spredd mer enn 150 millioner sett av Mao Tse-tungs Verker i Utvalg, i utgaver på han-språket, tibetansk, uighur, kasakstansk, koreansk og andre språk. Dette er mer enn 13 ganger det totale antall trykt i de femten åra som er gått før kulturrevolusjonen.

Videre, i den samme tre-årsperioden ble

det i Kina trykt og spredd mer enn 140 millioner eksemplarer av "Utvagte lesestykker fra formann Maos verker", over 740 millioner eks. av "Sitater fra Formann Mao Tse-tung", nesten 2000 millioner eks. av "De tre mest leste artiklene" og andre brosjyrer med forskjellige av Mao Tse-tungs artikler, og over 96 millioner eks. av "Formann Maos dikt". Kampen fortsetter i Kongo(K).

Etterat Pierre Mulele, som frivillig ga seg over til imperialistlakeien Mobutu, ble avretta i oktober i fjor, har regjeringa spredd løgner om at den væpna kampen er slutt. Disse løgnene ble grundig avkrefta da patriotene i den vestlige delen av landet gikk til angrep på en av Mobutu-troppenes militærposter i Kwilu-provinsen i desember. Mobutu-troppene led store tap. Umiddelbart etter angrepet ble det sluppet et stort antall fallskjermtropper over kampsonen, og mange landsbyer i Kwiluområdet ble terrorbombet.

Nye streiker i Italia.

Streikebølgen som rullet over Italia i 1968 fortsetter inn i det nye året. Transportarbeiderne i Roma holdt en 24 timers streik for høyere lønninger den 10. januar. Den offentlige transporten i hovedstaden ble fullstendig lammet denne dagen, og de fleste fabrikker, skoler og kontorer måtte stenge. 8., 9. og 10. januar streiket transportarbeiderne i Torino (viktig industrisenter i Nord-Italia) og Genova, en av de største italienske byer ble rammet av streik den 7. januar. Bygningsarbeiderne over hele Sicilia gikk til streik den 9. januar, og arbeiderne i Bari og 16 andre byer la ned arbeidet dagen etter.

Tysklands Kommunistiske Parti (marxist-leninistisk) grunnlagt.

KPD(ML) ble grunnlagt den 31. desember 1968 på en kongress i Hamburg. 33 representanter for 21 marxistisk-leninistiske grupper rundt omkring i Vest-Tyskland og Vest Berlin deltok på kongressen. I en uttalelse fra konferansen blir den moderne revisjonisme kraftig fordømt, både slik den arter seg i Øst-Tyskland og i det nyopprettede DKP, som har antatt et fullstendig reformistisk program. Kongressen fordømmer videre Sovjetunionens sosial-imperialistiske politikk ovafor Tsjekkoslovakia. Partiet står fast på den revolusjonære teoriens grunnlag slik den er utforma av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse Tung slutter erklæringa.

KINA-FORENING

Onsdag 15/1-69 ble Vennskapssambandet Norge-Kina startet. Det ble tegnet over 100 medlemmer på det første møtet og den store oppslutninga viser at det er stor interesse for utviklinga i Folkerepublikken Kina.

Det konstituerende møtet i Vennskapssambandet Norge-Kina vedtok følgende erklæring:

Som en følge av den økte interesse for og sympati med Folkerepublikken Kina og på grunn av landets store framganger vedtar årsmøtet å danne et frittstående vennskapssamband med Folkerepublikken Kina. Dette innebærer at forbindeisene med foreningene "Internasjonalt Kultursamband" opphører.

Vennskapssambandet Norge-Kina har til oppgave å spre informasjon om Folkerepublikken Kinas store framganger etter landets frigjøring i 1949 og utviklinga i samband med den store proletariske kulturrevolusjonen. På den måten vil vennskapssambandet bidra til å styrke vennskapet mellom det norske og det kinesiske folk og samle alle venner av Folkerepublikken Kina.

I den forbindelsen vil vennskapssambandet avholde møter, kursar og gi ut materiale som belyser Kinas utvikling og samfunnsforhold. Vennskapssambandet Norge-Kina vil også søke å danne lokalavdelinger rundt om i landet med det formål som er nevnt ovenfor.

Opplysninger om foreninga kan foreløpig fås ved henvendelse til:

Oslo Bok- og Papirhandel,
Schweigaardsgt. 56, Oslo 6.

ML-KONGRESS

De svenske marxist-leninistene har organisert seg.

I de siste 20 åra er verdens kommunistiske bevegelse stilt på en avgjørende prøve. Følge sovjetunionens kommunistparti vekk fra arbeiderklassen - følge Lenin og Stalins gamle parti, som nå var overtatt av en klink revisjonister? Eller følge de som holdt fast ved Lenin og Stalins politiske linje - og føre bevegelsen opp på et høyere nivå ved å tilegne seg Mao Tse-tungs tenkning, marxismen-leninismen i vår tid?

De fleste vestlige kommunistpartier klarte ikke prøven, og blei redskaper for revisjonismen. Men overalt der reaksjonen seiret i de gamle kommunistpartiene, gikk de virkelige revolusjonære kommunistene modig inn for å stole på egne krefter, trekke ei klar skillelinje mellom seg sjøl og fienden, og gjennske virkelige kommunistiske partier, som holdt fast ved revolusjonen og tjente arbeiderklassen.

Også i Sverige har kommunistene organisert seg - deres forbund, KFml, er snart to år gammelt. Sveriges Kommunistiske Parti (nå Vänsterpartiet Kommunisterna - VPK) har skidd stadig lengre ut i opportunisme og revisjonisme. SKP støtter dogmet om "fredelig og parlamentarisk vei til sosialismen", og partilederen Hermannson hyldet alt for flere år siden samarbeidet med sosialdemokratiet i Danmark (Aksel Larsen - SF) og Finnland (Demokratiske Förbundet og "Simoniterna").

Før KFml blei stifta fylka marxist-leninistene i SKP seg rundt tidskriftet Marxistisk Forum (red. Bo Gustafson) og styrket seg i teori og praksis gjennom Marxistiska Sällskapet flere steder i Sverige. - Våren 1967 skifta SKP navn og vedtok et helt gjennom revisjonistisk program.

VP"K" hadde nå for godt brutt med marxismen-leninismen. Mao Tse-tungs tenkning. Derfor brøyt marxist-leninistene med VP"K" og stifta KFml midtsommers samme år. KFml stilte seg som mål å skape et virkelig kommunistisk parti, og fylle et sånt partis oppgaver i stadig større grad fram til det blir stifta.

Skolering er hovedoppgaven.

KFml stiller studiene som medlemmenes hovedoppgave. Når det kommunistiske partiet skal stiftes, må det ha en sterk kjerne av skolerte kadre, sånn at de kan gå i spissen for kampen og ta seg av nye kamerater som kommer til.

Før å bedre skoleringsnivået har KFml laga ei grunnsirkel i den vitenskapelige sosialismen. Den tar for seg måten å studere på, klassegrunnlaget, dialektikken, noe økonomi osv. (Den oversettes nå til norsk og kan skaffes gjennom KLASSEKAMPEN). Når medlemmene er ferdig med den, fortsetter de med studier av klassekampen og arbeiderklassens stilling i Sverige. KFml legger også stor vekt på studier av Mao Tse-tungs tenkning i samband med de problemer som dukker opp i den daglige kampen.

At studiene er hovedoppgava, betyr at KFml ikke ligger på latsida når det gjelder praksisen. Medlemmene jobber aktivt med å skrive og spre forbundets presse: Månedssavisa GNISTAN (endrer navn fra 1969) og det teoretiske tidsskriftet Marxistisk Forum. Begge har økt både i kvalitet og opplag kraftig siden 1967.

KFml's medlemmer går i spissen for et aktivt og kjempende vietnamarbeid.

Til tross for at ledelsen i alle borgerlige partier saboterer dette (inklusive Hermannssons VP"K" og dets fronter VUF og svensk SF) er arbeidet seriøst: Over 100 000 sv. kr. samla inn til FNL, grupper nær 100 forskjellige steder i landsmålestokk m.m.

Sammen med medlemmene i SUFs søsterorganisasjon Clarté gjør KFml-ere et stort arbeid på skoler og universiteter. De har gått i spissen for arbeidet i SDS (svarer til FSF) ved flere universiteter.

KFml driver et sterkt faglig arbeid, og mange avdelinger drives av fagorganiserte medlemmer. Foran lønnsoppgjøret 1969 sprer KFml et stort antall løpesedler på arbeidsplassene der løgner om lønnskaka avsløres, og de fagorganiserte blir oppfordra til ikke å la seg lure å slakke på krava.

De svenske kameratene er "i rute".

KFml's ordinære kongress 4-5-6 januar i år summerte opp de erfaringer og den framgang som er vunnet siden stiftelsen. Den viste at KFml går framover både i slagkraft, kvalitet og kvantitet.

Kongressen satte punktum for den småborgerlige høyreretning i forbundet som var kjent som "rebellrørelsen". Denne linjas tilhengere kalte seg "rebell" og "rodegardister", men var i virkeligheten reine arbeiderfiender. De påsto at arbeiderne har det "for godt" og at de derfor er "reaksjonære" - kommunistene måtte bl.a. bekjempe deres lønnskamp!

Denne linja var en alvorlig trussel mot den revolusjonære bevegelsen - den ville skille de revolusjonære,

forts. side 5

Forhandlinger? Nei! Utpressingsforsøk

Det vietnamesiske folkets virkelige venner i verden ser med sterk mistenksomhet på forhandlingene i Paris. (Om Vietnam,) Det har de god grunn til. Om USA-imperialistene virkelig ville fred i Vietnam, kunne de med letthet ha klart det. De kunne bare innstille angrepskrigen mot det vietnamesiske folket og trekke sine og satellittenes tropper ut av landet så ville freden bli en realitet. Men istedet har de krevd forhandlinger og for å få dem har de innstilt bombetoktene mot Nord-Vietnam.

Dette er i og for seg et tegn på at den militære situasjonen for USA-imperialismen i Vietnam etter alle nederlag de har lidd, er svært dårlig. Men der er ingenting som tyder på at de har oppgitt erobningsplanene sine og virkelig vil fred. De forsøker derimot å vinne ved forhandlinger hva de ikke kunne oppnå gjennom sin brutale og grusomme krigføring. Dette framgår klart av truslen om å gjenoppta bombetoktene mot Nord-Vietnam dersom ikke forhandlingene leder til "resultater". Og det framgår også av det at USA-imperialistene har utnyttet bombestansen mot Nord-Vietnam til å intensivere bombetoktene i sør og til å bombe områder i Laos og Kambodja samt de befrie-
dde områdene i Thailand. Hvorfor har da Nord-Vietnam og FNL gått med på forhandlinger? Tydeligvis fordi Nord-Vietnam blir utsatt for "uavbrutt press fra Sovjetunionen for å få istand et kompromiss med amerikanerne." (Newsweek 11/11 1968.) Kommer de til å gjøre dette? Nei, ikke om man skal dømme etter de uttalelsene til Ho Chi Minh og sentralkomiteen i FNL. De har i motsetning til revisjonistene ikke i sinne å selge det vietnamesiske folket i fredens navn til den amerikanske imperialismen.

Vi gjengir med dette utdrag fra uttalelsene til Ho Chi Minh og sentralkomiteen i FNL.

INGEN FRED FØR SISTE ANGRIPER ER KASTET UT!

3. november sendte Ho Chi Minh ut en appell til folket og soldatene i Nord-Vietnam. Han påpekte at Vietnams folk etter 20 års kamp mot imperialismen mer enn noe annet ønsker fred for å gjenoppbygge landet sitt. Men det måtte være en virkelig fred, som betyr uavhengighet og frihet for Vietnams folk.

STØTT FNL
SEND ET BIDRAG TIL
FRIGJØRINGSFONDET
Iduns gate 5 , Oslo 1
Postgiro 20 50 32

KJØP OG LES
FOR VIETNAM
Utgis av
Solidaritetskomiteen for Vietnam
Iduns gate 5, Oslo 1

"Så lenge det finnes en eneste angriper i landet vårt, må vi kjempe videre for å kaste ham ut."

Ho Chi Minh framsatte disse kravene:
1. USA-regjeringen må slutte med aggresjonskrigen mot Vietnam og avstå fra alle handlinger som krenker Den Demokratiske Republikken Vietnams suverenitet og sikkerhet.
2. Alle USAs og deres satellitttropper må trekkes ut av Sør-Vietnam.

3. Sør-Vietnams indre anliggender skal avgjøres av det sørvietnamesiske folket sjøl i samsvar med den sørvietnamesiske frigjøringsfrontens program, og uten noen utenlandsk innblanding.
4. Landets gjenforening skal avgjøres av befolkningen i de to sonene – i nord og sør – uten noen utenlandsk innblanding.

FRAMGANG FOR SOL.KOM.

Solidaritetskomiteen for Vietnam har i det siste året oppnådd stor framgang både politisk og organisatorisk. Komiteen arrangerer landsomfattende aksjoner som de lokale FNL-gruppene følger opp med dørsalgaksjoner og innsamlinger til FNL.

Vi spør en av de som arbeider i komiteen, hvordan arbeidet går:
– Arbeidet i de lokale FNL-gruppene går samlet stadig framover, og nye grupper dannes stadig. Noen tall for å belyse dette: I Vietnam-uka i april i fjor deltok ca. 20 grupper, mens i Vietnam-uka i oktober var det arrangementer på ca. 50 steder i landet. Den 20. desember – på FNLs 8-årsdag – var en mektig manifestasjon av støtten til det-vietnamesiske folket. Over hele verden ble FNLs seierrike kamp hyllet med møter og demonstrasjoner. Her hadde vi salgsaksjoner på "For Vietnam" og FNLs program, og spredning av en egen 20. desemberavis – "FNL 8 år". I Oslo ble det arrangert et demonstrasjonstog, og folk uttrykte sin støtte til FNL under transparenter med paroler som "Full støtte til det seirende vietnamesiske folket!", "FNL – 8 års seierrikk kamp mot USA-imperialismen!" og "NATO ut av Norge!" Møtet etterpå samlet fullt hus i Samfunns-salen.

Hvordan var aktiviteten rundt om i landet i forbindelse med FNLs 8-årsdag?
– De fleste gruppene hadde salgsaksjoner. Dessuten er det tydelig at gruppene begynner å ta selvstendige initiativ i Vietnam-arbeidet. I Gjøvik ble dagen markert med en demonstrasjon gjennom byens gater, med et påfølgende åpent møte. Vietnam-aktivistene i Larvik sendte ut følgende opprop: "I forbindelse med FNLs (den sørvietnamesiske frigjøringsfrontens) 8-års jubileum fredag 20. desember, vil Larvik avdeling av Solidaritetskomiteen for Vietnam selge og spre opplysningsmateriale om Vietnam. Dette er en del av en landsomfat-

STØTT VÅR KAMP TIL DEN ENDELIGE SEIER

Sentralkomiteen i FNL kom med en uttalelse om den politiske løsningen av Vietnam-spørsmålet, datert samme dag som Ho Chi Minhs appell. Uttalelsen påpeker at folket og de væpnede styrkene i Nordvietnam har kjempet med et heltemot uten like. De har skutt ned over 3200 fly, samtidig som som de har oppfylt sin plikt som forsyningsbase til den store fronten. Folket og de væpnede styrkene i Sørvietnam har hindret alle USAs planer om å intensivere aggresjonskrigen. Siden i vår har de anrepet og stadig reist seg for å drive USA-marionettene ut av sine gjemesteder, vunnet store seire på alle områder og forandret hele situasjonen i krigen. De har drevet USA-marionettene inn i en tilstand av passivitet og sammenbrudd som de ikke klarer å komme ut av igjen.

USA ØNSKER EN PRIS FOR Å STANSE KRIGEN. Bombestansen innebærer imidlertid ikke, understreker uttalelsen, at USA-imperialistene har gitt opp aggresjonsplanene mot Vietnam. De har trappet opp krigen i Sørvietnam og klynger seg fast til mario-nettgjeringen i håp om å få beholde sitt nykolonialistvelde og å forlenge Vietnams todeling.

"De forlanger en pris for å stanse ødeleggeskrigen i Nordvietnam", sier uttalelsen.

Men FNL holder fast ved sine tidligere standpunkt angående den politiske løsningen av Vietnamspørsmålet. Uttalelsen sier:

1. Sørvietnam har besluttet å kjempe for å virkeliggjøre sine rettigheter, nemlig uavhengighet, demokrati, fred, nøytralitet, velstand og fedrelandets endelige gjenforening.

2. USA-imperialismen må slutte med aggresjonskrigen mot Vietnam, trekke tilbake alle sine og satellittenes tropper og alt krigsmateriell fra Sørvietnam, samt å ødelegge alle USA-baser.

3. Det sørvietnamesiske folkets indre anliggender må avgjøres av det sørvietnamesiske folket sjøl i samsvar med FNLs politiske program og uten utenlandsk innblanding. En bred nasjonal og demokratisk samlingsregjering skal dannes og frie allmenne valg skal holdes i Sørvietnam.

4. Vietnams gjenforening skal avgjøres av befolkningen i de to sonene steg for steg, ved fredelige midler og på grunnlag av konsultasjoner og forhandlinger mellom sonene og uten utenlandsk innblanding.

5. Sørvietnam skal føre en fredelig og nøytral utenrikspolitikk, uten noen form

forts. side 5

ANTI-NATO KAMPANJEN VOKSER SEG STERKERE

Motstanden mot NATO-medlemskapet øker i alle lag av folket. Tåkelegginga omkring NATO-forsvarsalliansen i øst viker mer og mer for det virkelige NATO: USA-imperialismens skruetikk rundt folkene i Vest-Europa og det viktigste redskapet for undertrykkinga av verdens folk.

Kampanjen "Norge ut av NATO" er derfor oppretta på et tidspunkt da forholda ligger godt til rette for videreutvikling av kampanjen til en slagkraftig anti-imperialistisk organisasjon. Den første landskonferansen til kampanjen som blei holdt i Oslo i oktober '68, vedtok da også at kampanjen skulle bli en medlem-organisasjon. Dette var et riktig vedtak, og hindra ei sektærisk utvikling av kampanjen. På denne måten vil kampanjen kunne utnytte den stadig voksende motstanden mot vårt medlemskap i den aggressive NATO-alliansen.

Kampanjen er nå i ferd med å utbygge kontaktnettene utover landet, og medlemsvervinga gir kampanjen økt styrke. Særlig på

arbeidsplassene rundt omkring i landet, har krav om norsk utmelding av NATO blitt reist med ny styrke. Klassebevisstheten til norske arbeidsfolk blir stadig større under det økte presset fra monopolkapitalismen. Den faglige aktiviteten til kampanjen vil utvilsomt bli enda viktigere og sikkert legge grunnlaget for en masseaksjon i folket. Etterhvert som kampanjen "Norge ut av NATO" utvikler seg vil det også bli naturlig å utbygge kontakten med andre anti-imperialistiske organisasjoner som gjennom sin praksis har vist seg fortjent til støtte fra det norske folket. I samarbeid med f. eks. Solidaritetskomiteen for Vietnam blir det ei oppgave for anti-NATO kampanjen i tida som kommer å arrangere møter og demonstrasjoner som samler folket til aktiv innsats for parolene: NATO ut av Norge! Bekjemp USA-imperialismen!

Dette er virkelig ei god tid for anti-NATO kampanjen å arbeide i!

For en tid siden fikk "Oslos innbyggere" en "storslått gave": et kunstmuseum, for "vår tids kunst". Stedet, som ble kalt et "kunst-senter" – antagelig fordi det også rommet skøytepremier og kokekunst – er beliggende på Høvikodden – som vel må kalles "beste vestkant". Det koster 5 kroner å komme inn, dersom man er så heldig å ha fri om dagen, slik at man kan komme dit mens det er åpent. Er man så uheldig å bli sulten eller tørst mens man befinner seg der ute, spørger restauranten for å forverre økonomien ytterligere, med priser som ligger godt over det en arbeider kan koste på seg.

Hvor kom denne gaven fra? Fra et kjent millionærtektepar med skøyter og skip som inntektskilde. Og så kan man spørre seg: Er disse pengesterke givere interessert i å gi det norske proletariatet noe som det norske proletariatet har interesse av å få? Hvem var det som fikk museet på Høvikodden? Stedets beliggenhet, priser og åpningstider viser oss at det var ikke de norske arbeiderne som fikk noe museum. Ytterligere befestet blir man i denne troen når man leser avisinnlegg fra arbeidere som har vært så lettsindige å tro at dette var noe for dem også. For hva slags kunst fant de på museets vegger? Jo, kunst som de ikke skjønnte noe av. De som fikk museet på Høvikodden, det var ikke Oslos arbeidere, det var borgerskapet, og de borgerlige klikkene av intellektuelle, kunstanmeldere og profesjonelle som knapt har hørt ordet "klassekamp". Hele museet er bare en skumdott på borgerskapets overflate. En annen sak er det at hele oppbudet av borgerlig presse, fra Morgenbladet (150 år i den borgerlige kulturs tjeneste) til Arbeiderbladet (kapitalens trygghet – arbeidernes ansvar) prøver å innbille oss at dette er noe vesentlig, her er vår tids KUNST.

Det er en kjent sak at det meste av det som kalles "vår tids KUNST" – enten det er TV-teatret eller 'moderne skulptur' – er uforståelig for vanlige arbeidsfolk. Og da er det ett eller annet som er galt. Med kunsten, eller med vanlige arbeidsfolk? Eller kanskje med skolevesenet, som ikke lærer oss opp til "kunstforståelse"? En ting er sikker: Det er ikke arbeidsfolk det er noe i veien

med. Og skolesystemet? Det skolesystem finnes ikke, som kan få arbeidsfolk til å forstå "moderne" billedkunst. Feilen ligger selvsagt hos kunsten, dvs. hos kunstnerne. Skjønt – er det en feil? Det er nemlig en mulighet til: Kanskje denne kunsten ganske enkelt ikke er laget for arbeidsfolk? I såfall er det jo ikke så rart om arbeidsfolk ikke forstår noe av den.

Det er bare en måte vi kan bruke til å finne ut hvem kunsten er laget for: vi må se på de meninger, de synspunkter, livssyn som kommer til uttrykk i kunsten, se hvilke klasser som har utbytte av disse "budskap" fra kunstnerne. Dette vil vise oss i hvilken klassens tjeneste de forskjellige kunstnerne står, hvilken klasse som har interesse av å støtte opp om de forskjellige kunstreninger.

"Stopp litt!" vil noen si. "Det er for snevert å anvende et klassesynt på kunst. Kunsten står over klassene, kunsten er til for Menneskene. Kunsten er et speilbilde av verden og samfunnet, den omfatter alle klasser." Vi skal se litt nærmere på dette synet.

"Kunsten er et speilbilde av verden og samfunnet." Riktig, men dette er et argument for, ikke mot å anvende et klassesynt på kunsten. For samfunnet er delt i klasser, klasser som har motstridende interesser. Alt i samfunnet får sin farge av dette forholdet: for eller mot den ene eller andre klassen.

Og et kunstverk er ikke et hvilket som helst speilbilde, ikke et nøytralt speilbilde som enhver vil kunne godta som korrekt. Et kunstverk er et bilde av samfunnet, slik det speiler seg i en bestemt kunstners åyne. Det gir altså uttrykk for sin skap-ers, kunstnerens, livssyn, som igjen er skapt av hans klassebakgrunn og hans klassetilhørighet. Rudolf Nilsen kom fra og tilhørte arbeiderklassen, hans dikt er skrevet for arbeiderne, de har en tydelig pro-

letarisk klasseholdning. Finn Carling kommer fra borgerskapet, han har alltid hatt en trygg økonomi, og hans kunst er aldri blitt sosialistisk. Kunsten er speilbilder av verden og samfunnet omkring, men det er speilbilder av et klassesamfunn, skapt av kunstnere som står på den ene eller den andre siden i klassekampen. Hvordan skulle så kunsten kunne bli nøytral?

"Menneskene" som sådanne, finnes ikke. Det finnes arbeidere, det finnes kapitalister – men almenmennesket, som forer alle klasser, finnes knapt nok i legevitenskapen.

Det kan så være at kunsten omfatter, omhandler alle klasser. Men den tar standpunkt, den er ikke nøytral. Kunstverkene står alltid på den ene eller andre klassens side, og vår holdning til et kunstverk må bli bestemt av hvilken klasse kunstverket tjener.

Men her har vi et dobbelt perspektiv. For et kunstverk skapes alltid i en bestemt historisk sammenheng. Og et kunstverk som er progressivt som nytt, kan godt bli reaksjonært når historien har tatt noen skritt videre. Og når et eldre kunstverk trekkes fram fra støv og glem-sel, må det bedømmes hovedsakelig ut fra den situasjon det trekkes fram i, for den situasjon det er skapt i hører historien til, og kunstverkets opprinnelige funksjon er et historisk fenomen.

Men noen vil kanskje ikke gi seg ennå, de vil kanskje si: "Men hva med de evige og almengyldige problemer? Hva med de problemene som er så elementære at de er gyldige for alle mennesker, uansett klasse? Hva med for eksempel kjærligheten?"

Men når det ikke finnes almenmennesker, hvordan kan det da finnes almenproblemer? Slike "grunnleggende", "elementære" og "almene" problemer som f. eks. identitetsproblemet (hvem er jeg – finnes det i det hele tatt en fast kjerne som er "jeg"?), er sterkt bundet til bor-

gerskapet i vår tid, en klasse som har utspilt den progressive delen av sin rolle, og lever sitt liv som propp i sikkerhets-ventilen. Og kjærligheten, som kan synes så almen? I seg selv er jo ikke kjærligheten noe problem. Problemene oppstår når kjærligheten i ett konkret tilfelle kommer i konflikt med klassesamfunnet omkring – som f. eks. i "Romeo og Julie". Og også "lykkelige" kunstverker om kjærlighet vil være tidsbundet og ha klassepreg, fordi de er skapt av en tids- og klassebundet kunstner, fordi menneskenes sinn formes på skiftende vis alt etter hvilken klasse og hvilket samfunn de tilhører, og fordi den ene klassen ikke opplever tingene på samme måte som den andre.

Vi ser altså at kunsten er klassebundet som alt annet. At den ikke er til for "Menneskene" og "Evigheten", men for klassene, og i en bestemt historisk sammenheng. Når arbeidsfolk så ikke skjønner kunsten, skyldes det ikke at det er noe i veien med arbeidsfolk, men at kunsten ikke er skapt for arbeiderklassen – for det minste man kan forlange er vel at kunsten er forståelig for dem den er skapt for? Og én ting kan vi slå fast: kunst som ingen skjønner noe av, tjener i alle fall ikke arbeiderklassen.

Vi skal i de kommende numre av denne avisa ta for oss kunstreninger, kunstnere og enkeltverker, og se på deres stilling i klassekampen. Vi skal ta for oss forskjellige ting innen borgerlig kunst, og prøve å komme på sporet av sosialistisk kunst. Kan hende vil vi på denne måten kunne hjelpe til å skape en sosialistisk norsk kunst, som kan ta kampen opp mot borgerskapets dominans på kulturfrenten.

Morten A. Falck

For de brede massene av folket er den revolusjonære kultur et mektig våpen i revolusjonens tjeneste. I perioden før revolusjonen tjener den til å forberede revolusjonen ideologisk, under selve revolusjonens gang utgjør den et nødvendig og viktig avsnitt av revolusjonens almene front.

Mao Tse-tung 1940

ELEVENE STÅR SAMLET MOT DET NYE REGLEMENTET I OSLO-SKOLENE

"RØYKEAKSJON"

Elevutvalget for Oslo og omegn har vedtatt et ultimatum til Oslo Skolestyre. De krever at det nye reglementet for elevvirksomheten ved skolene som Skolestyret vedtok like før jul, skal trekkes tilbake på førstkommande skolestyremøte. Hvis skolestyret skulle ignorere henvendelsen og nekte å omgjøre det fascistiske reglementet, vil elevene ta i bruk de metodene som de anser som nødvendige i kampen for menings-, ytrings- og organisasjonsfrihet.

Elevutvalget er en samleorganisasjon for elevrådene ved alle Oslo-skolene. Vedtaket var så å si enstemmig.

Elevene er fratatt elementære retter.

Det nye reglementet er en reaksjon på dannelsen av interessekamporganisasjoner på endel Oslo-skoler. Myndighetene har villet kneble elevenes interessekamp i starten. Alle organisasjonsdannelser eller grupper må fra nå av godkjennes av lærerrådet. En må regne med at grupper som ikke arbeider i tråd med "skolens målsetting" vil bli forbudt. Hensikten med reglene er nemlig at "verken elever eller utenforstående skal kunne utnytte den organiserte skolevirksomheten for uvedkommende formål."

Fra nå av skal også rektor godkjenne innledere og foredragsholdere på de registrerte gruppenes møter. Bare skolens egne elever kan delta på møtene. Det er ikke tillatt å dele ut flygblad, propagandamateriell, samle inn underskrifter eller arrangere demonstrasjoner i eller i tilknytning til skoletida, på eller i umiddelbar nærhet av skolens område." Plakater skal stemples av rektor før de kan settes opp. Plakatene må ha rimelig "størrelse" for å oppnå stempel, og de skal ikke inneholde meningsytringer, men bare "kun-

gjøringer og meldinger" fra registrerte lag.

Dirigering blir kalt demokrati

Fra før av har departementet opprettet sine egne, lovfestede organer blant elevene, de såkalte elevrådene. Elevrådene må holde seg innafør de rammene for virksomheten som departementet og skoleledelsen trekker opp. Det vil i praksis si at de bare driver med småsaker som skolegensersalg og melkesalg. Politiske og livssynsmessige saker er tabu. Hvis elevrådet tar opp en sak som rektor mener er politisk, kan rektor suspendere elevrådsstyret eller foreta andre sanksjoner. Elevene kan også gi ut avis, men den må være nøytral politisk, religiøs og ideologisk. Aviser kan sensureres. Dette kalles "skoledemokrati".

Skjerpet overvåking

Det nye ved det som Oslo Skolestyre har vedtatt, er at ikke bare elevrådene, men all lagsvirksomhet og elevaktivitet på skolene skal underlegges skoleledelsens direkte kontroll.

Reglene rammer en rekke virkemidler som elevråd og lag på skolene tradisjonelt har brukt i sin aktivitet. De åpner døra på vidt gap for vilkårlighet, diskriminering og reint maktmisbruk fra skoleledelsens side. Og i dag finnes det mange skoleledere som benytter seg av de mulighetene de har. "Bråkmakere" og "de som ødelegger miljøet på skolen" blir flyttet fra klasse til klasse, får nedsatt oppførselskarakter, blir utvist fra kortere eller lengre tid osv. På Manglerud er til og med spark og slag vanlig. De som uttrykker avvikende meninger i stiler o.l. kan ikke regne med god karakter. Skoleledelsen benytter seg dessuten av sin rett til å forby enkelt-

elever å delta i fritidsvirksomhet og elevvirksomhet, i et forsøk på å hindre misnøyen med det borgerlige skolesystemet i å slå ut i organisert motstand.

Borgerlig diktatur i skolen

Tallene for hvor mange fra arbeiderbakgrunn som tar høgre skoler eller studier, forteller oss at skoler undertrykker og diskriminerer arbeiderklassen. Skolen er et redskap for det borgerlige diktaturet vi har i Norge. På denne bakgrunn må foreldre og elever stå sammen i kampen for organisasjonsfrihet og ytringsfrihet i skolen. Foreldrene må ikke kreve av barna sine at de underkaster seg og finner seg i all slags vilkårlig behandling! Nå gjelder det å gå til samordnet aksjon mot det nye reglementet i Oslo, før det blir innført over hele landet. Gymnasrådet og departementet har allerede gitt sin tilslutning i prinsippet.

Lærere, foreldre, elever: krev ytringsfrihet og organisasjonsfrihet i skolen!

Streik på flere skoler

På en rekke skoler over hele landet har elevene nå tatt i bruk streikevåpnet eller gått til aksjon på andre "ulovlige" måter. På Manglerud, Hovin, Tveita, Åmot, Kongsberg, Blåsunvolden og i Tromsø har flertallet av skolens elever sluttet opp om slike aksjoner. I en del av disse tilfellene har det lyktes å få omgjort urimelige bestemmelser med det samme, i andre tilfeller må det tydeligvis føres en langvarig og god samordnet kamp, der elevene på flere skoler må slutte seg sammen og samarbeide med grupper utafor skolen som de kan gjøre felles sak med. I alle tilfelle har slike aksjoner bidratt til å sveise elevene sammen.

HUSLEIEØKNING FORHINDRET

Beboerne på Studentbyen på Sogn har klart å hindre en husleieøkning på 5 kroner som Studentsamskipnadens boligfelting hadde varslet fra nyttår. 894 av ca. 1200 studenter skreiv under på et opprop om at de ville gå til husleiestreik dersom leia gikk opp igjen. Det er bare et år siden leia gikk opp med 25 kroner sist, og før har det også vært økninger. Studielånet trekker på ingen måte til for å betale høye leiene på studentbyene og på det private hybelmarked. Derfor var det så mange ellers konservative og moderate studenter som så seg nødt til å ta streikevåpenet i bruk denne gangen.

Med sin aksjon har Sogn-studentene snytt hybelvertene på det private hybelmarkedet for et påskudd til å heve leia. De pleier nemlig å regulere satsene sine opp i takt med økninga på studentbyen. Samtidig har Sogn-studentene vist hvilken veg en må gå i kampen mot de høye husleiene i hele Oslo-området. Aksjonen deres var ikke basert på at studentene skulle karre til seg mer enn alle andre. Tvert imot, den var solidaritet i handling med andre grupper

Faglig Studentfront støtter filosofi-studentene.

Studentenes "fagforening",Faglig Studentfront,arbeidet aktivt for at filosofiaksjonen skulle bli et steg framover for interessekampen på hele universitetet.De vedtok denne erklæringen: Instituttrådet på Filosofisk institutt forkastet lørdag 18/1 med 6 mot 7 stemmer et forslag som gikk ut på at studentene skulle ha 8 representanter i instituttrådet.Med støtte i et allmannamøte-vedtak fredag 17/1 forlot da studentrepresentantene møtet,og studentene vil nå nekte å delta i det administrative samarbeidet på instituttet. Dessuten vil de arrangere en debattuke fra i dag av,der lærere og studenter skal diskutere universitet – studenter – samfunn,og FSF oppfordrer i den forbindelse alle studenter til å møte opp og delta i diskusjonen. FSF støtter kampen mot det byråkratiske universitetssystemet,der studentene ikke har mulighet for å bestemme hvilke interesser deres utdanning skal tjene. Universitetet fungerer som et redskap for statsadministrasjonen og næringslivet,og produserer ideologi og arbeidskraft på deres betingelser.Eksempler på dette er utdanning av industrisosiologer som bl.a. ved tidsstudier og rasjonalisering øker presset på arbeidsfolk,og NATO-ideologer som virker i massemedia og statsadministrasjon. "Medbestemmelsesrett" i universitetets organer endrer ikke i seg selv universitetets rolle som redskap for maktthaverne. Kampen for reell medbestemmelse på universitetet må derfor også gjøres til en kamp mot de krefter som kontrollerer universitetet og må gjennomføres i samarbeid med andre grupper som undertrykkes av monopolkapitalen.

BRUDD MED FORMALDEMOKRATIET

Filosofistudentene krever reell medbestemmelse.

BRUDD MED FORMALDEMOKRATIET

Studentene på Filosofisk institutt i Oslo har nedlagt det gamle skinnendemokratiske "fagutvalget" og opprettet sitt eget organ, ubundet av universitetsadministrasjonens regler.Samtidig har de nektet å sende "studentgisler" til instituttets øverste organ,så lenge studentene ikke får noen innflytelse over den forsknings- og undervisningspolitikken som instituttet fører likevel.Instituttet lærer opp upolitiske "kulturpersonligheter" og "eksperter" som doserer borgerlige synspunkter i presse, skole og kringkasting.Mange studenter vil stille seg på arbeiderklassens side,men til det er den utdannelsen de får ubrukelig.

"Studentdemokratiet" -- en vits. Studentene mener at det "studentdemokratiet" som finns er ubrukelig til å bekjempe den borgerlige makta over instituttet."Studentdemokratiet" på universitetet likner på "skoledemokratiet" på skolen og "bedriftsdemokratiet" i bedriftene.Det er ikke mye å skryte av.Akkurat som for elevrådene og bedriftsrådene,så har departementet fastsatt reglene for "fagutvalg-ene" og "studentutvalgene" og bestemt hva de skal drive med.Stortsett driver de med administrasjonsarbeid som er så bagatellmessig at universitetet ikke gidder å ansette kontorhjelpe for å få det gjort.Bestemmelsen sier at "studentutvalget" skal "gjøre de studerende kjent med meldinger fra rektor og andre av de sentrale organene for universitetets administrasjon" og at det "etter anmodning skal bistå rektor med å påse at det på universitetets område opprettholdes ro og orden blant studentene." Det er opplagt at et slikt "studentdemokrati" er opprettet for å hindre at studentene skaper seg egne organer for sin interessekamp."Studentdemokratiet" er ikke annet enn et ledd i den herskende klassens arbeid for å opprettholde full kontroll med den høgre utdanninga gjennom sitt maktapparat Staten.

Diskusjon i ei uke. Det blei nettopp arrangert ei diskusjonsuke på instituttet.Mange hundre deltok. Studentene hengte plakater med paroler ut av vinduene og boykottet den vanlige undervisninga.Emnene var delvis politiske,delvis "rein filosofi". De gikk til angrep på Ottosenkomiteen som vil regulere studiene så de tjener monopolkapitalens kortsiktig profittbetov.Det vil bety dårligere undervisning og forskning. Særlig studentene må bære byrdene når det innføres "rasjonalisering" på universitetet. Det betyr hardere kjør,men "utsiling" og

mer ovenfradiringering. Andre møter tok for seg mosen og kampen mot den amerikanske imperialismen.

En kamp mellom to linjer. Men ikke alle emne var like greie.Ofte under uka var det en liten klink som satt og diskuterte filosofi seg i mellom.Hele tida har det foregått en kamp mellom de som ville gjøre studentbevegelsen på instituttet til en reint filosofisk og eksklusiv affære og de som forsøkte å gjøre bevegelsen politisk.Disse siste gikk inn for å ta opp de vanlige studentenes økonomiske problemer og velferdproblemer,og for å få studentene til å forene seg med arbeiderbevegelsen og kjempe sammen med den."Filosofene" har hatt overtaket,Derfor har studentenes aksjon hatt en rekke feil,Det er typisk at den har blitt omtalt så velvillig i pressa.Det har blitt et "oppbrøt" alle kan godta,fordi ingen forstår nøyaktig hva som ligger bak.Aksjonen er ikke satt i gang med noen politisk begrunnelse,men med en "filosofisk" og småpirkete.I stedet for å ta opp de materielle og faglige interessene til størsteparten av studentene,har en viderekommen student uttalt i aktuelt-sendinga i radioen at ingen er misforhold med undervisninga!Grunn- og mellomfagsstudentene ,som har de mest ufrie forholdene på instituttet,har mye å utsette på undervisninga,men deres innvendinger er ikke "filosofiske" nok.Noen av dem våger likevel å stille spørsmålet: Hvilken klasse tjener den filosofien vi lærer? Hvorfor får vi ikke opplæring som kan brukes til å tjene folkets interesser?

Se opp for "studentoppførere"! Det finns endel studenter i Oslo som trur at en blanding av teoretisk prat og klovnari skal være et effektivt middel til å forandre samfunnet.De vil belære folk,men ikke lære av folk.En gjør rett i å stille seg skeptisk til delslags "studentoppførere".I dag er de opptatt med å skille studenter og arbeidere. De krever særfordeler for studentene,men bryr seg ikke om hvem som har makta i samfunnet.Om noen år er de sjef- og administratører og "framtrædende folk i kulturliv og samfunnsliv".

Sosialistene gjør framsteg. Men sjøl om aksjonen på Filosofisk institutt tildels var i hendene på slike folk,så begynner deres makt på instituttet nå å vakle.Fler og fler som før satt i elfenbeinstårnet sitt og kultiverte seg sjøl,vil nå forstå seg mer på politikk og bryr seg om vanlige folks kår. Det er en utvikling vi må hilse med glede!

STUDENTBEVEGELSEN ER EN DEL AV HELE FOLKETS BEVEGELSE. OPPSVINGET I STUDENTBEVEGELSEN VIL UUNNGÅELIG FORÅRSAKE ET OPPSVING FOR HELE FOLKETS BEVEGELSE.

Mao Tse-tung (30. mai 1947)

Sommerlyst ungdomsskole gjennomførte 8/1 en vellykka "røykeaksjon" som gikk ut på at alle elevene skulle gå rundt i skolegården og røyke. Aksjonen fikk stor oppslutning og blei prikkfritt gjennomført i de to siste friminuttene. Aksjonen blei fulgt opp av en erklæring om å oppheve røykeforbudet som blei vedtatt i elevrådet.

Trusler om å utvise organisatorene blei trukket tilbake da det viste seg atelevene stod bak dem. Forhåpentligvis blir det heller ikke noe av nedsatte oppførselskarakterer for de som var med. Det skal avgjøres i lærerrådet. Elevene har innlevert en resolusjon med 412 underskrifter til lærerrådsmøtet.

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

På en av ungdomsskolene i Kongsberg streika elevene for kravet om å få gå ut av skolegården i store friminutt. De nektet å forlate matsalen da det ringte inn til 4. time. Halvparten av elevene var med. Streika var ikke ledet, derfor blei den nokså fort oppløst. Men skoleledelsen plukket ut noen som de beskyldte for å stå bak, og forhørte dem i timesvis for å få dem til å innrømme at streika var organisert av SUF. Disse elevene blei til og med sperra inne i et mørkt kott i flere timer. En sufer på gymnaset blei anklaget for å være hovedmann og fikk nedsatt oppførselskarakter. Disse panikkartede straffetiltaka vakte misnøye blant elevene på begge ungdomsskolene og gymnaset. Stemninga på alle skolene er nå militant. Elevene vil ikke lenger finne seg i vilkårlige avstraffelser og urimelige påbud.

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

Den viktigste grunnen til at leia på Sogn er blitt høgere enn studentene kan betale, er at staten alltid hjelper og støtter Storkapitalen med skattelettelser og med forskjellige fond og gir utbytterne frie hender. Når Studentsamskipnaden har hatt lite penger i kassa, har de brukt den enkle utvegen å øke byrdene på de som har vanskeligst for å vri seg unna. Det har ført til økte matpriser i studentkantinene, økte hybelleier og større studieavgifter. Dermed er økonomien til studentene blitt så tynnslett at de aller fleste må leve av tilfældige småjobber ved siden av studiet. Men arbeidsbyrden i studiet krever full dags innsats.

Det viste seg under aksjonen at studentenes "demokratiske" organ (der pampene satt og passet på at departementets rammer ble overholdt,) forsøkte å svekke studentfronten ved å ta prinsipielt avstand fra streik som pressmiddel. Da hadde de meden gang ødelagt studentenes sterkeste kort i forhandlingene med staten. Videre tillot de at staten halte ut avgjørelsen til juleferien, da studentene var spredd og ikke kunne fatte beslutning om streik. Det er helt i tråd med det som skjedde i sommer, da matprisene ble økt med 10%, mens studentene var på ferie. Det stemmer også med at disse pampene forsøkte å firedoble studieavgifta sist vår. Dette er bakgrunnen for at forhandlingsresultatet ikke var noen fullstendig seier, men bare en utsettelse. Men om de vil gjennomføre avgifts- og leieforhøyelser vedforhaling og utsettelse, så skal de få det vanskeligere fra nå av.

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

1/2 STREIK, SUF- KUPP ?

ELEVER I HARDT VÆR

Tromsø ungdomsskole er en fin og ny skole. I skolegården er det plantet 216 trær, og arkitekten har ført opp en 14 m² murvegg til 10 000 kr. midt på plassen. Da elevene reiste kravet om et værsskur pga. det dårlige været som pleier å være i Tromsø, fikk de svar at det var umulig. Et værsskur ville koste 40 000 kr. dersom det skulle få en utforming som arkitekten kunne si seg fornøyd med. Et enkelt skur til noen få tusen ville arkitekten ikke gå med på, da det brøyt med stilen i kunstverket hans.

Jo tjukkere murer dess større arkitekthonorar. Elevene blir ikke hørt. De må organisere seg til kamp hvis de skal få gjennom sine krav.

KRISE I SKOGEN

I februar 1968 var 2100 av skogsarbeiderne uten arbeid. Denne arbeidsløsheten er svært sesongbetont hvilket blir tydelig demonstrert ved følgende tall fra Hedemark i 1954: April – 1219 arbeidsløse skogsarbeidere, september – 0. Et par tusen skogsarbeidere er altså henvist til å leve på en ussel arbeidsløshetsstrygd en stor del av vinterhalvåret. Og den er såvisst ikke lett å leve av! En som har hatt en inntekt på 20 – 25000 kr. i året, er gift og har 2 barn, vil få utbetalt 28 kr. pr. arbeidsdag, men ikke noe de 7 første dagene han er arbeidsløs. Nesten ingen skogsarbeidere tjener så mye som dette, og de får derfor utbetalt noe mindre.

Skogsarbeiderne har det således vanskelig når de er uten arbeid, men så godt stilt er de ikke når de har arbeid heller. Tor Christoffersens undersøkelse av skogsarbeiderne i Brandval, Hedmark viser at i 1959 var gjennomsnittsinntekten 7495 kr. 21% tjente under 5000 kr. i året. Ifølge Skogbrukets Arbeidsgiverforening ligger gjennomsnittet for hele landet på ca. 13000 kr. for hoggere og kjørere. Statistisk Sentralbyrå opererer med et gjennomsnitt på under 12000 kr.

I siste lønnsoppgjøret for skogsarbeiderne (avsluttet i august 1968) ble inntektene til den store majoriteten av skogsarbeiderne – akkordarbeiderne – hevet svært lite (mellom 5,5 og 6%). Formannen i Skog- og Landarbeiderforbundet Klaus Kjelsrud gir denne forklaringa: "Vi satset denne gangen på en økning i timelønns-satsene på bekostning av økningen i akkord-satsene. Så det ligger i oppgjøret et bevisst ønske om å have de lavest lønte, det er et klart solidarisk oppgjør innen våre egne rekker."

Skogsarbeideren Øystein Gransjøen har satt opp følgende regnskap etter tariffoppgjøret: "Jeg tar for meg hoggerens akkordsetser, da disse er de mest dominerende i skogbruket og resultatet for andre grupper blir likeartet hva lønnsresultatene angår.

La oss regge med at en vanlig hugger avvirker 20m³ barked tømmer pr. uke med 80 rotstokker.

20 m³ à kr. 15,50= kr. 310,-
80 rot à kr. 1,35= kr. 107,- tils.kr. 417,-

Den gamle prisen var:

20 m³ à kr.15,25= kr. 305,-
80 rot à kr.1,15= kr. 92,- tils.kr. 397,-

Forhøyelse = kr. 20,-
Arb.tidsforkortelse 2½ t. à kr.9,- kr. 22,50

Tariffoppgjørets resultat: + kr. 2,50

Til ovenstående lønnsforhøyelse kan en da regne 20% skatt samt den matvarefordyring som har funnet sted siste året."

Til tross for mekaniseringa er skogsarbeidet i dag like hardt som tidligere på grunn av det økede tempo som må til for å få en skikkelig dagslønn. Svenske og norske undersøkelser har vist at kaloriforbruket for skogsarbeiderne kan ligge helt opp til 9000 kalorier pr. dag med et gjennomsnitt

på 6400 kalorier. Dette er dobbelt så stort forbruk som man regner med at en mann med middels strengt arbeid har. Skogkommisjonen sier i Innstilling III om dette: "Det høye kaloriforbruk som ble funnet hos skogsarbeiderne illustrerer hvor fysisk krevende arbeidet er, og også hvilken viktig rolle kostholdet spiller for deres evne til prestere en bergelig daglønn og å holde ut som skogsarbeidere. Mangelsjukdommer som skrev seg fra ensidig og dårlig kost var tidligere alminnelig utbredt blant skogsarbeidere, mens slike sjukdommer antakelig er uvanlige i dag. Men det er klart at skogsarbeideren må bruke en stor del av sin inntekt til mat, og med sin beskjedne lønn har han nok ikke råd til å kjøpe den sunneste maten bestandig.

Hvis Sandbergkomitéens Innstilling går igjennom, vil det bety at vi får et kvalitativt nytt skattesystem her i landet som skyver en økende del av skattebyrden fra næringslivet over på arbeiderne ved at forbruket beskattes ved overgangen til den såkalte momsen. De som har låg inntekt og høgt forbruk, får dermed et sterkt økende skattepress. Dette går særlig hardt utover skogsarbeiderne som på grunn av det harde arbeidet har et meget stort forbruk av mat og en låg inntekt.

På ulykkesstatistikken ligger skogsarbeiderne på topp. Jeg siterer fra Skogkommisjonens Innstilling III: "En annen side ved skogsarbeidet er blitt belyst gjennom den registrering av arbeidsulykker i skogbruket som er foretatt av Rikstrygdeverket og Statens Arbeidstilsyn. Ved denne registreringen er det påvist at skogsarbeidet er nokså risikobetonet. Det kan nevnes at Rikstrygdeverket i 10-årsperioden 1940 – 49 registrerte 33596 godkjente ulykker under skogsarbeid og småfløting, derav 74 med død til følge. I gjennomsnitt pr. 1000 årsverk i 300 dager inntraff i denne perioden ialt 288,9 ulykker pr. år. I andre yrker ligger frekvenstallet tildels betydelig lavere. I nevnte periode var f.eks frekvenstallet for hovedgruppen "Byggeindustri" såvidt lav som 64. I hovedgruppen "treindustri" var frekvenstallet 88,4".

Landbruksminister Wøhni kom i Stortinget 8 mai 1963 med følgende opplysninger: "I 1937 hadde vi 55 arbeidsulykker pr. 100 000 m³ av ket skog, i 1947 var tallet 44, i 1957 var tallet 25, og i 1962 var tallet på arbeidsulykker kommet ned i 21 pr. 100 000 m³ avvirket skog." Det er imidlertid lett å se at han bruker en statistikk som fullstendig forvrenger de faktiske forhold. Wøhni fortier at antallet skogsarbeidere i 1962 bare er halvparten av hva de var i 1937, og at disse avvirker minst like mye som ble gjort av dobbelt så mange tidligere. Så en oversikt over arbeidsulykker pr. antall m³ avvirket skog over år uten å ta i betraktning antallet av skogsarbeidere, vil være en forvrengning av virkeligheten.

Intet tyder på at den høye ulykkesfrekvensen fra 40-åra har gått ned. En vil derimot finne at det relative antall "godkjente" ulykker er gått opp i 50-åra og fortsetter å gå opp i 60-åra. En

"Ulykkesfrekvensen med motorsag stiger også sterkt – i 1960 var det 60 slike ulykker, mens det i 1967 var 167..."

annen tendens er det økende antall dødsulykker. I 10-års perioden 1940 – 49 var det ialt 74 dødsulykker, og på de 5 åra på 60-tallet som jeg har materiale for, var det ialt 66 dødsulykker. Dette skjer altså samtidig som antallet skogsarbeidere er gått ned til 1/3 av hva det var i 40-åra. Det kan se ut til at det er mekaniseringa og det økte tempoet i arbeidet som er årsaken til dette. Jeg kan nevne at i f.eks 1965 ble 9 skogsarbeidere drept ved traktorkjøring. Ulykkesfrekvensen med motorsag stiger også sterkt – i 1960 var det 60 slike ulykker, mens det i 1967 var 167.

Om yrkesskader blant skogsarbeiderne sier Skogkommisjonen at det ikke finnes noen sikre opplysninger, "men det er grunn til å regne med at mange skogsarbeidere under sitt virke i skogen pådrar seg skader i rygg, ledd eller muskler, og det er en kjent sak at tømmerkjørere som tildels må sitte stille på kaldt underlag, har lett for å få reumatiske lidelser."

En annen yrkesskade som blir mer og mer framtrædende er støyskade framkalt av motorsag. Overlege Ole Brunsgaard ved Statens Arbeidstilsyn, opplyser at antallet "godkjente" skader er ennå ikke så stort. Imidlertid er det allerede mange som har store ubehag på grunn av tunghørhet som er forårsaket av motorsag. men det gies ikke en gang erstatning i form av penger for slike skader.

Det er en vanlig oppfatning i NAF og i LO-byråkratiet at arbeiderne ikke forstår sitt eget beste og at det således er et opplysningsspørsmål. Dette er typisk for det kapitalistiske samfunn at man produserer de billigst mulige maskinene uten å tenke på dem som skal bruke disse maskinene. Kapitalisten griper så etterpå inn med tiltak for å forebygge større skader som vil gjøre arbeideren mindre effektiv eller i verste fall arbeidsudyktig, og kan på den måten utbytte arbeideren mest mulig effektivt.

På grunn av det harde arbeidet er det mange skogsarbeidere som er utslitt allerede i 50-årsalderen. Mange eldre må således arbeide flere timer om dagen enn de yngre for å oppnå en daglønn som de kan leve på. Skogbrukets Arbeidsgiverforen-

ings tall fra 1965 viser at en tømmerhogger mellom 60 og 70 år tjener 20 kr. mindre pr. dag enn gjennomsnittet av alle hoggere gjør. Fordi skogsarbeideren blir så tidlig utslitt, kan han få en pensjon på maksimum kr. 2959,50 pr. år ved fylte 65 år hvis han har arbeidet som skogsarbeider i 1500 uker og betalt premie til til denne pensjonstrygda. Skogkommisjonen sier at "skogsarbeid er et tungt arbeid med forholdsvis stor avgang fra yrket fra alder ca. 50 år og utover. Bare et fåtall skogsarbeidere greier å stå i tjenesten inntil 70-års alder, dvs. til den alder da de etter lov av 16. juli 1936 om alderstrygd oppnår rett til vanlig alderspensjon." De som ikke hører til dette fåtallet skal altså måtte leve for maksimalt kr. 2959,50 pr år i opptil flere år inntil de får folketrygd.

Slik situasjonen er i dag tar ikke Skog- og Landarbeiderforbundet seg av skogsarbeidernes interesser. Forbundsledelsens parole er tvert i mot: "samarbeid med skogeierne", noe Skogkommisjonens Innstilling III er et kremende eksempel på. I siste lønnsoppgjør ser vi hva denne politikken fører til i praksis: Verre kår for skogsarbeiderne.

Derfor trenger vi et parti bygd på marxismen-leninismen,, Mao Tse-Tungs tenkning til å kunne samordne sin kamp med hele arbeiderklassen og andre undertrykte grupper i samfunnet. Bare et parti bygd på dette grunnlaget kan være sterkt nok til å ta fra kapitalistklassen makta og knuse dens undertrykkelsesapparat – staten.

Forandringene i samfunnet skyldes først og fremst utviklinga av de indre motsetningene i samfunnet, dvs. av motsetningene mellom produktivkreftene og produksjonsforholdene, av motsetningene mellom klassene, av motsetningene mellom det nye og det gamle. Utviklinga av disse motsetningene driver samfunnet framover og fører til at det gamle samfunn avløses av et nytt samfunn.

Mao Tse-tung (Om motsigelsen)

Det er nå snart ett år sia at forslaget om toprissystem for melk blei lansert. Det var den gangen meininga fra forslagsstillernes side at systemet skulle settes ut i livet allerede 1. juli 1968. Heile forslaget blei imidlertid gjenstand for en oppmerksomhet og en debatt som vel neppe var forutsatt av de kretser og krefter som sto bak. Årsaka til denne debatten om forslaget var en sterk misnøye med og motstand mot de tiltak som forslaget ville resultere i om det blei vedtatt og gjennomført. Diskusjonen om toprissystemet gikk derfor snart over til en kamp mot det forslaget som var satt fram. Det blei ikke satt ut i livet 1.juli 1968, og det ligger fremdeles "på is". Likevel er det like aktuelt nå som for ett eller et halvt år sia. Direktøren i Norske Melkeprodusenters Landsforbund skal f.eks. ha uttalt at han "ikke kan skjønne annet enn at toprissystemet må gjennomføres fra 1.juli 1969."

Hva går toprissystemet ut på?

Hver melkeleverandør tildeles en grunnkvote som svarer til gjennomsnittet av den melkemengde han har levert de tre foregående år. Dersom han i løpet av året leverer mer melk enn det som svarer til denne grunnkvoten, vil han for det overskytende kvantum få et pristrekk på minst 30 øre pr. liter melk. Denne "andre prisen" er lågere enn hva det koster å produsere melka. Enhver ekspansjon i melkeproduksjonen vil på denne måten ikke lønne seg. Resultatet vil til og med bli direkte tap.

Begrunnelsen for systemet

Det som hevdes å være det viktigste motivet for å gjennomføre et slikt prissystem

er nettopp å hindre ekspansjon – hindre at det produseres mer melk enn i dag. Det blir nemlig sagt fra eksperthold at det i dag er et melkeoverskudd på om lag 200 millioner liter melk i året.

Svært mange trekker opplysningene om melkeoverskudd i tvil, under henvisning til at store deler av landet har enorme vanskeligheter med å skaffe nok melk. Spesielt gjelder dette for Nord-Norges vedkommende. I Finnmark har f.eks. melkemangelen vært preker det siste året. Til og med et fylke som Vestfold har et melkeunderskudd på ca. 10 millioner liter i året.

Imidlertid skal vi ikke her oppholde oss mer ved spørsmålet om hvorvidt påstandene om melkeoverskudd er reelle eller oppkonstruerte. Vi skal bare peke på at de som i dag skriker om overskudd, er de samme kretser som for to år sia hevda at det i 1968 ville være stor mangel på melk, særlig i Østlandsområdet. Disse kretser er Veiledningstjenesten for landbruket., Deres veiledning for norske bønder i 1966 og fram til 1968 gikk altså ut på følgende: "Produser mer melk. Driv mer intensivt. Bruk mer kraftfor".

Dersom det i dag virkelig er et overskudd på melk her i landet, så skyldes dette nettopp den overdrevne bruken av kraftfor som den offentlige veiledningstjenesten har medvirket til å drive fram. Statens prispolitikk har vært en annen årsak til den overdrevne bruken av kraftfor på bekostning av heimeavla for. Staten har nemlig gitt forholdsvis store tilskott

til kjøp av kraftfor. Dette er fabrikkprodusert i utlandet, og staten har dermed subsidiert den utenlandske monopolkapitalen på bekostning av norske banders forproduksjon.

Hvem vil toprissystemet gå utover?

Toprissystemet vil bli et hardt slag mot store deler av norsk jordbruk. De som i første rekke får merke de ødeleggende virkningene, er de bønder som er i ferd med å utvide drifta si – de som i løpet av de tre siste åra har auka sin melkeproduksjon, og de som har planer om å gjøre dette i løpet av de to-tre første åra.

Dermed er det i første rekke de små brukere som rammes av det foreslåtte systemet om det settes ut i livet. For det er de små brukere som har både størst behov og størst mulighet til å utvide og intensivere drifta. De har størst behov fordi den økonomiske utviklinga – krise i kapitalismen – gjør at mindre produksjonenheter blir "ulønnsomme". Og de har størst mulighet fordi de ikke ennå har gjennomført de nyinvesteringer og driftsintensivering som allerede har ført til at en rekke av de som i dag er "store" brukere, ikke lenger er "små" brukere.

Kampen mot toprissystemet føres mot monopolkapitalen og dens lakeier.

Når de norske bønder i dag uttaler og viser sin misnøye med og motstand mot toprissystemet, så er de nødt til å føre kampen mot byråkratiet i "sin egen" or-

ganisasjon – mot Sentralstyret i Norske Melkeprodusenters Landsforbund. Det var nemlig dette organet som lanserte det produsentfiendtlige systemet i april i fjor.

Det er sjalsagt en fordel for dem som eier og forvalter kapitalen – de som innehar og utøver den økonomiske og politiske makt – om de kriser som deres kapitalforvaltning og maktutøvelse fører til, søkes løyst av dem som rammes av disse krisene. Derfor er det bedre at "krisetiltaka" lanseres av "folket sjøl" enn at de kommer direkte fra kapitalistene eller deres statsapparat. Spesielt når krisetiltaka går ut på at de som rammes av krise, skal la seg ramme enda mer av tiltaka. I slike tilfelle har det se ut som om krisetiltaka er sjølpålagte restriksjoner. Og da er det – for å sitere statsministeren – "uuvurderlig for en nasjon å ha gode organisasjoner med en sterk ledelse".

Krise i jordbruket – overproduksjonen – har alt lenge rammet bondene. For eksempel har de vært pålagt å kjøpe en viss mengde smør og ost hvert år. Men toprissystemet er et "krisetiltak" som vil ramme bondene enda mer enn sjølve krise, og som derfor vil forverre krise. "Krisetiltaket" lanseres av en "god organisasjon med en sterk ledelse" – Sentralstyret i Norske Melkeprodusenters Landsforbund. Dermed kan det se ut som om det er bondene sjøl som ønsker dette systemet.

Landbrukets Sentralforbund er en annen "god organisasjon med en sterk ledelse" som i denne situasjonen har stilt seg på Norske Melkeprodusenters Landsforbunds, statens og monopolkapitalens side. Dette gjør ikke bondenes kamp mot toprissystemet lettere. Men det gjør kampen mer nødvendig.

Toprissystemet

Utviklinga av "kamp-kritikk-omdannelse" bevegelsen er i ferd med å nå et nytt stadium. Under ledelse av industriarbeidernes mektige hær blir Mao Tse-tungs siste instruksjoner systematisk innført på skolene og alle andre institusjoner hvor "kamp-kritikk-omdannelse"-bevegelsen ikke har blitt godt gjennomført. Dette arbeidet omfatter ei rekke oppgaver, bl.a. opprettinga av revolusjonære komiteer i provinser, kommuner og autonome områder, massekritikk og lutring av klasserekkene. Denne bevegelsen vil medføre djuptgripende endringer på alle felter. Den vil gå til voldsom storm på alle de delene av den ideologiske overbygninga som ikke står i samsvar med det sosialistiske, økonomiske grunnlaget. Den vil opplyse massene, knuse de reaksjonære som har krøpet i skjul, og såleis føre den store proletariske kulturrevolusjonen fram til fullstendig seier og i høy grad stimulere utviklinga av de samfunnsmessige produktivkreftene, dvs. utvikle det økonomiske, sosialistiske grunnlaget. Hovedoppgaven for de revolusjonære komiteene på alle trinn er å utføre et samvittighetsfullt og godt arbeid med "kamp-kritikk-omdannelse" uten å tape tid. For å kunne gjennomføre denne oppgaven er det grunnleggende nødvendig å holde fast ved arbeiderklassens ledelse, og bringe arbeiderklassens ledende rolle til full utfoldelse i den store kulturrevolusjonen på alle arbeidsfelter". Parolen om å erstatte borgerskapets diktatur med proletariats diktatur blei alle-

Fra gammelt av var skolene utbyttet klassenes og deres barns monopoler. Forholdene bedret seg noe etter frigjøringa, men i det store og hele ble skolene fremdeles monopolisert av borgerlige intellektuelle. Noen av elevene fra disse skolene har greid å smelte sammen med arbeiderne, bønderne og soldatene og tjene dem (vanligvis fordi de selv eller deres lærere er forholdsvis bra folk, eller på grunn av innflytelsen fra familien, slektninger eller venner, men særlig på grunn av samfunnets innflytelse). Andre har ikke greid det. I en stat med proletariats diktatur er det en alvorlig situasjon – at borgerskapet kjemper med proletariats ledelsen. Den gang de unge rødegardistkjemperne under den store proletariske kulturrevolusjon som nå pågår, reiste seg til opprør mot den lille håndfull partifolk som går den kapitalistiske vei, måtte de reaksjonære borgerlige kreftene innen skoleverket for en tid motta harde slag. Men like etterpå var visse folk igjen i all hemmelighet aktivt på ferde. De hisset massene til kamp mot hverandre og drev sabotasje mot den store proletariske kulturrevolusjonen med undergraving av "kamp-kritikk-omdannelse"-bevegelsen, det store forbundet og den revolusjonære "tre-i-en"-kombinasjonen og ved å legge hindringer i veien for arbeidet med lutringen innen klasserekkene og korrigeringen innen partiet. Alt dette har vakt misnøye blant massene. Kjensgjerningene viser oss at under slike omstendigheter er det umulig for studentene og de intellektuelle å gjennomføre oppgaven med "kamp-krit-

ARBEIDERKLASSEN MÅ TA LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER

(Etter artikkel av Yao Wen-Yuan i "Den røde Fane")

rede stilt den gang marxismen begynte å ta form i midten av det 19. århundre, dvs. for 120 år siden. Bare imperialismen, godseierklassen, borgerskapet og dets agenter – de gamle og nye revisjonistene – er motstandere av denne djuptgripende revolusjonære parolen. Kinas Kommunistiske Parti har gjort denne parolen til sitt prinsipielle program. For å kunne sette denne parolen ut i livet er det av vesentlig betydning å kunne forene seg med massene utenom arbeiderklassen, først og fremst med bondemassene, byens småborgerskap og de intellektuelle, som kan omformes og lede dem på marsjen fram.

Under hele prosessen har den store proletariske kulturrevolusjonen stått under arbeiderklassens ledelse. Vårt parti er proletariats avangarde. Det proletariske hovedkvarteret med formann Mao i spissen og med viseformann Lin Biao som nestkommanderende representerer på en konsentrert måte arbeiderklassens, de fattige og lavere mellomstore bøndenes og de arbeidende folkesmassenes interesser. Det er det eneste ledende sentrum for hele partiet, hele hæren, hele nasjonen og massene av det revolusjonære folket. Den proletariske revolusjonære linja til formann Mao og alle hans anvisninger gjenspeiler de grunnleggende kravene fra arbeiderklassen og det revolusjonære folkets hunder av millioner. De legemliggjør proletariats faste og sterke ledelse av hele den proletariske kulturrevolusjonen. Det var ledelsen fra det proletariske hovedkvarteret med formann Mao i spissen som gjorde det mulig å sette i verk den store proletariske kulturrevolusjonen med deltakelse av hunder av millioner av de revolusjonære masser. For å kunne trykke arbeiderklassens ledelse er det først og fremst av vesentlig betydning å sikre at alle instruksjoner fra arbeiderklassens store leder, Formann Mao, og alle ordrer fra arbeiderklassens øverste kampkommando gjennomføres raskt og knirkfritt.

På alle steder er de revolusjonære komiteene maktorganer for proletariats diktatur. Alle enhver må akseptere de revolusjonære komiteenes ledelse. Det er utillatelig å finne seg i at det i vårt land finnes noe "uavhengig kongerike", det være seg stort eller lite, som setter seg opp mot Formann Maos

proletariske hovedkvarter. Partiets tidligere bykomité i Peking var et slikt forherdet og gjennomsyret "uavhengig kongerike" som satte seg opp imot Formann Maos instruksjoner, og som stor-konspiratørbanden, Kinas Khrusjtsjov og kompani, benyttet som et middel til å bekjempe arbeiderklassens ledelse og gjennopprette kapitalismen. Dette "uavhengige kongeriket" ble fullstendig knust i de revolusjonære stormene. Alle revolusjonære må alltid ha denne historiske lærdom i klassekamp i tankene. De store og små "uavhengige kongerikenes" innbyggere, i forskjellige deler av landet som står under borgerlige elementers kontroll, må også studere denne lærdommen.

Arbeidernes propagandagrupper tar fatt med arbeidet på utdanningsfronten. Dette er en svært viktig begivenhet.

ikk-omdannelse" og en hel rekke andre oppgaver på utdanningsfronten på egen hånd. Arbeiderne og soldatene i Folkets frigjøringshær må ta del i arbeidet, og det er av vesentlig betydning med en sterk ledelse fra arbeiderklassens side. Formann Mao har for kort tid siden pekt på:

"I gjennomføringen av den proletariske revolusjonen på utdanningsområdet er det bydende nødvendig at arbeiderklassen har ledelsen. Det er bydende nødvendig for arbeidermassene å delta og i samarbeid med Frigjøringshærens soldater skape en revolusjonær tre-i-en-kombinasjon sammen med aktivistene blant de av skolens studenter, lærere og arbeidsstab som er frivillig bestemt på å fullføre den proletariske revolusjonen på utdanningsfronten. Arbeidernes propagandagrupper må til stadighet oppholde seg på skolene og delta i gjennomføringen av alle oppgaver med kamp-kritikk-omdannelse på skolene, og de skal alltid lede skolene. På landsbygda må skolene drives av de fattige og lavere mellomstore bøndene, som er arbeiderklassens påliteligste forbundsfelle." Denne instruksjonen fra Formann Mao viser retningen og veien for utdanningsrevolusjonen i skoleverket. Det er et skarpt våpen for å kunne knuse det borgerlige utdanningssystemet helt og holdent. Massene av de unge studentene hilser velkommen med begeistring at arbeiderklassen overtar skolefronten og deltar i "kamp-kritikk-omdanning."

Arbeiderklassen har rike praktiske erfaringer i de tre store revolusjonære bevegelsene for klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelige eksperimenter. Den nærer et bittert hat til alle kontrarevolusjonære ord og handlinger som er rettet mot sosialismen og Mao-Tse-tungs tenkning. Den nærer det sterkeste hat til det gamle utdanningssystemet som tjente utbytterklassene. Den bekjemper på det sterkeste den "borgerkrigs"-virksomhet som drives av visse intellektuelle som ødelegger statseienedom og legger hindringer i veien for "kamp-kritikk-omdanning". Den avskyr grundig vanen med tomt prat og en dobbelttaktikk der ord og handling ikke stemmer overens. Sammen med soldatene i Det kinesiske folks frigjøringshær – som er det proletariske diktaturets hovedstøtte – vil derfor arbeiderklassens masser bli helt ut i stand til å sette en stopper for alle uniktige tendenser som strider mot Formann Maos revolusjonære linje.

Arbeiderklassen vil løse alle slags problemer på den mest effektive måten, som tidligere har blitt betekna som store og vanskelige. Slike motsetninger som de intellektuelle har trettet om i det uendelige uten å kunne løse dem, blir raskt løst når arbeiderne kommer. Når det gjelder den lille håndfull skurker som har krøpet i skjul bak kulissene og hisser massene til kamp mot hverandre, vil det først bli mulig å avsløre deres kontrarevolusjonære trekk fullstendig når arbeiderne og Frigjøringshærens soldater tar aktivt del.

"Det er helt tilstrekkelig for arbeiderne å drive fabrikker". Dette er et antimarksisistisk syn. Arbeiderklassen forstår at

bare ved at den frigjør hele menneskeheten vil den greie å nå fram til hel og full frigjøring for seg selv. Uten å fullføre utdanningsrevolusjonen på skolene og uten å utrydde revisjonismen kan arbeiderklassen ikke nå fram til hel og full frigjøring, og faren for en gjenoppretting av kapitalismen og for at arbeiderklassen igjen skal bli utbyttet og undertrykt vil fremdeles være til stede. Det er den politisk bevisste arbeiderklassens plikt å ta aktivt del i den store proletariske kulturrevolusjonen på alle felter og å sikre at Mao Tse-tungs tenkning inn tar hver eneste front innen kulturen og utdanningen.

"La oss frigjøre oss selv. Det er ikke nødvendig at arbeidere tenfor skolen blir med". Det "16-punkts-vedtaket" fastslår at metoden består i at "massene må frigjøre seg selv". Er ikke arbeiderne en del av "massene"? Er ikke arbeiderklassen deres egen arbeiderklasse? Alle ekte proletariske revolusjonære – ikke de som bare er det i munnen for å føre massene bak lyset – betrakter arbeiderklassen som sin egen og som det mest framskredne laget av massene, det lag som er sterkest politisk bevisst. "Tre-i-en"-kombinasjonen av arbeidere, soldater og revolusjonære aktivister på skolene er den påliteligste garantien for at massene kan frigjøre seg. Enhver som betrakter arbeiderne som en kraft som er fremmed for ham, er, om ikke et rothode, så i hvert fall selv et element som er fremmed for arbeiderklassen. Og da har arbeiderklassen all grunn til å utføre diktatur over ham.

Det er av vesentlig betydning for arbeiderne og soldatene i Folkets frigjøringshær å dra ut til de stedene hvor intellektuelle er samlet, skoler og andre institusjoner, gjøre det av med deres fullstendige herredømme der, innta de "uavhengige kongerikene", så vel de store som de små, og overta de stedene hvor de som går inn for teorien om "mange sentra", dvs. teorien om "intet sentrum", har satt seg fast. På denne måten kan den usunne atmosfæren, arbeidsstilen og tenkningen som råder der hvor intellektuelle er konsentrert, endres, og de intellektuelle kan omformes og nå fram til frigjøring. Noen såkalte høgtstående intellektuelle sier at "arbeidere forstår seg ikke på utdanning".

Det fins to slags utdanning: borgerlig utdanning og proletarisk utdanning. Det dere "forstår" dere på er borgerskapets pseudokunnskaper. De som underviser i vitenskap og teknikk vet ikke hvordan de skal skrive essays. De som underviser i landbrukskjemi, vet ikke hvordan de skal anvende gjødningsmidler. Finner man ikke slike latterlige mennesker overalt? Det proletariske utdanningssystemet med kombinasjon av teori og praksis kan bare innføres gradvis såfremt proletariats selv deltar direkte. Dere er altfor uvitende til å forstå dette.

"Arbeiderne kjenner ikke situasjonen på vår skole og historien om kampen mellom de to linjene." Ta det bare med ro, kamrater. Arbeiderne vil lære å kjenne alt

dette. Sammeliknet med de kortsynte intellektuelle som bare ser sine egne små fjell-befestninger står arbeiderne på et langt høyere nivå. Arbeiderne vil ikke bare oppholde seg på skolen i noen få dager, de vil fortsette med å arbeide der og alltid holde fast på skolefronten og lede skolene. Alt som objektivt eksisterer kan en lære å kjenne. Gjennom sin egen revolusjonære praksis vil arbeiderklassen utvide sin erkennelse av verden og om skape verden i sitt bilde. Arbeidernes propagandagrupper må systematisk og planmessig dra ut til universiteter, realskoler og folkeskoler, til alle områder av overbygningen og til alle institusjoner hvor "kamp-kritikk-omdannelse"-bevegelsen ikke er godt gjennomført. Med Mao Tse-tungs tenkning som ledende prinsipp må de forene seg med og hjelpe de aktivistene der som er fast bestemt på å fullføre den proletariske utdanningsrevolusjonen, forene seg med det store flertallet av massene, innbefattet de intellektuelle som kan omformes, og i den dypttrengende revolusjonens proletariske ånd fremme "kamp-kritikk-omdannelsen". Dette er en av de store historiske oppgavene for den kinesiske arbeiderklassen på det nåværende tidspunkt. Samtidig som den gjennomfører denne oppgaven, vil arbeiderklassen selv bli stålsatt i den dypttrengende klassekampen, og det vil stå fram en gruppe fremragende arbeiderkadrer som kan styrke alle ledd i statsorganene og de revolusjonære komiteene på alle trinn og ikke bare lede skoler.

For å kunne gjennomføre denne historiske oppgave må arbeiderklassen samvittighetsfullt studere Mao Tse-tungs tenkning, studere masselinjen og stilen med undersøkelser og studium som formann Mao alltid har lært oss, høyne sin politiske bevissthet, forsterke sin revolusjonære sans for disiplin og til stadighet kritisere og avvise den oppløsende innflytelsen av råttent borgerlig levevis blant arbeiderklassen. Borgerskapet har fra gammelt av innflytelse over kultur- og utdanningsinstitusjoner. Når arbeiderklassen omformer verden i samsvar med den proletariske verdensanskuelsen – Mao Tse-tungs tenkning – gjør borgerskapet alltid sitt ytterste for å bruke den borgerlige verdensanskuelsen til å forsumpe de svake elementene innen arbeidernes rekke, innbefattet også deres ledende kadre. Vi må være skarpt på vakt mot dette. Det er nødvendig å holde sterkt fast ved proletariats raste standpunkt og være på vakt mot angrep som rettes mot arbeidernes rekke med sukkerdrasjerte kuler og andre midler. Vi må samvittighetsfullt rense ut i klasserekkene, få et fast tak over revolusjonen, fremme produksjonen og utføre et godt arbeid med "kamp-kritikk-omdanning" i fabrikker og andre foretak.

Formann Mao pekte nylig på dette: "Kamp-kritikk-omdannelsen" i en fabrikk foregår stort sett i følgende etapper: opprettelse av en revolusjonær komité av tre-i-en-kombinasjonen, masse-